

HLAS NÁRODA

"Vy reprezentujete
ve svobodném světě viast.
Vlast potřebuje lásku a pomoc.
Bud'te svorní!"

ten svorným Bůh požehnáva"
JOSEF KARDINÁL BERAN,
arcibiskup pražský.

(VOICE OF THE NATION)

TEL.: 762-2044

Udržení českého vědomí, řeči
a novin v Americe žádá osobní
oběti a nadšené spolupráce
každého z nás.

Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623

Roč. (Vol.) I. — Číslo (No.) 50. Sobota (Saturday) 11. prosince (November) 1976 Cena 25 centů

● SEDLÁK Z HOSTIVAŘE

Jaroslav Orlický:

Historie národa není mrtvou minulostí. Je nám učitelkou. Nalézáme v ní jasné vzory. Jsou v ní údobí, kdy národ rostl, mohutněl duchovně, prosperoval hmotně a jsou údobí, kdy upadal. Obdivujeme se moudrosti našich králů, válečným úspěchům velkých vojevůdců, názorům filosofů, vědců, dílům umělců a schopnostem velkých státníků.

Do historie mladého československého státu vstoupil jako jeden z nejschopnějších Antonín Švehla, rolník v Hostivaři u Prahy. Jeho velikost není v tom, že byl tehdy vůdcem a ideologem největší politické strany Československa, ale především, že byl osobností, která uměla budovat stát. Starost o Československo byla jeho životní náplní. Byl u jeho zrodu. Předně nechtěl, aby se marně prolévala lidská krev. Zatím, co hrozná říjnová ruská revoluce se koupala v potocích krve milionů nešťastných lidí, revoluce v Československu proběhla bez krveprolévání. Byla to revoluce, která chtěla hodnoty tvořit a nikoliv ničit. V Národním výboru to byl Švehla, který nejvíce získával trpělivým vyjednáváním a přesvědčováním. Raději riskoval život svůj, než aby dopustil zmaření života druhých. Odporoval tomu, aby se budoucnost státu rozhodovala poštváním davem na ulici. Jeho selská moudrost, rozumným a vytrvalým jednáním zlomila odpor posledních obránců rakouské monarchie. Nebylo to snadné, když uvážíme, že v Praze byla maďarská posádka, která se krutostem nevyhýbala. Na vedoucích úřadech byli také dosud lidé, oddaní monarchii. Vyjednával Národní výboru Antonín

Švehla je přesvědčil, že přišla nová éra svobodné Republiky československé. Už jen za tu úctu k lidským životům, které Švehlova výmluvnost uměla chránit, vchází do dějin jako velký člověk. Zde máme vzor i pro naši dnešní dobu. Antonín Švehla by asi nepřestával našemu exilu připomínat toto: "Nebud'te neteční k obětem krvavého komunismu! Všude probouzejte lidská srdce, aby celý svobodný svět si vynutil svobodu pro tyrané a zamezil ničení lidských životů krvavou ideologií."

Švehla se podílel na přijetí Československé ústavy z 29. února 1920. Byla to nejdemokratičtější ústava v tehdejší poválečné Evropě. V roce 1921 spravuje ministerstvo vnitra. Komunisté se snaží už tehdy uchopit vedení Sociálně demokratické strany. Sedlák Švehla chrání sociální demokracii. Zabráňuje, aby se komunisté zmocnili redakce a tiskárny "Práva lidu". Byl to státnický čin. Nebýt Švehly, komunisté by bývali opanovali tisk a Sociální demokracii brzy rozdrtili. Mnozí jeho straníci nechápali tuto Švehlovu moudrost. Zdálo se jim účelnější, aby se levičáci mezi sebou pobili. Švehla však Sociální demokracii zachránil pro stát. Byla to strana státotvorná, proto ji pro dobro mladého státu Švehla zachraňoval.

Švehla byl oddaným stoupencem T. G. Masaryka. Nikdy nepřipustil, aby Agrární republikánská strana postavila svého předsedu — tedy jeho samého — Švehlu — za protikandidáta na presidentský stolec. S Masarykem si dobře rozuměl. Rád ho viděl v bílých šatech. To se cítil po jeho boku nej-

šťastnějším. Kdo by se byl opovážil v jeho přítomnosti Masaryka zlehčít, nepoužil k jeho obraně své výmluvnosti, ale hrozil, že použije svých rukou!

Švehla cítil s chudým lidem. V poválečné nouzi dal přivážeti potraviny z Ameriky, i když byl ve vlastní straně za to kritizován, že zavíjí zhroutení cen zemědělských produktů. Zástupci dělníků jednali raději s ním než se svým vlastním ministrem. Byli přesvědčeni, že je k nim lidštější. Přesto se o něm říkalo, že umí vládnout tvrdě. K potřebným prosebníkům měl vždy srdce otevřené dokořán.

Švehla byl demokrat. Je snad možno dokázat, že pocházel z rodu rytířského, ale netlačil se mezi šlechtu. Byl to selský rytíř. Elegantní gentleman se smyslem pro krásu a umění. Rád přemýšlel. Dospěl k názoru, že pro Československo je nejlepší formou vlády demokracie. Národ přivedl opět k životu naši drobní lidé. Přišel čas, aby si také národ sám vládl. Věděl, že demokratická vládní forma může být také špatná, a proto celým svým dílem o dobrou demokracii usiloval.

Švehla byl celým svým srdcem, rozumem a jednáním pravý křesťan. Nechlubil se tím, ale vždy křesťanský jednal. V době, kdy v národě bylo módou tupit Řím, Švehla opatřil peníze na opravu oltáře sv. Václava v basilice sv. Petra v Římě. Tak jeho zásluhou má náš národní sv. patron oltář v největším křesťanském chrámu. Velcí národové nám mohou tuto čest závidět.

Novináři jsou lidé zvědaví.

(Dokončení na str. 12.)

ENGLISH SECTION INSIDE

"Dejte hlavy dohromady a zkoumejte, jdete-li dobře" — radil před svou blížící se smrtí politickým vůdcům našeho národa a státnímu rolník z Hostivaře a předseda vlády Masarykovy republiky Antonín Švehla. Tomuto našemu vzácnému státníkovi láska k vlasti nebyla nikdy pouhou frází, módou či politickým heslem. Byla mu denním uhlazením povinností k rodině, k obci, okolí, k národu a státu.

V minulém čísle jsme si na tomto místě připomínali 41. výročí odehodu staršího I. presidenta-Osvoboditele T. G. Masaryka z jeho presidentského úřadu. Svůj odehod do ústraní v Lánech tehdy doprovázel větou: "Dá-li Bůh, budu se na vás dívat, jak to vedete". — Dnes přinášíme snímek a poslední slova politického odkazu našeho druhého prozíravého, moudrého a pracovitěho státníka — Antonína Švehly — bez jehož vytrvalé a houževnaté spolupráce by se bývalo T.G.M. Československo těžko budovalo. Vděčně vzpomínáme na jeho osobnost a vykonané státnické dílo v této době proto, že jeho práci nelze oddělit od Masarykovy, a že v neděli 12. prosince tomu bude právě 40 let, kdy v Hostivaři o Prahu na srém rodném gruntu hluboce věřící, upracovaný Švehla křesťanský umíral. — Bylo mu teprve 60 let.

Schůze zemí OPEC příští týden

Bejrút. — Producenti zemního oleje, seskupení v kartelu OPEC, budou pravděpodobně konat svou schůzi, na které bude jednáno o zvýšení cen oleje, příští týden 15. prosince v Qatru, jak bylo původně plánováno. Podle dobře informovaných pramenů budou ceny oleje asi zvýšeny nanejvýš o 10 procent, jak to navrhuje Saúdská Arábie. Iránský šach, kte-

rý původně žádal 15-procentní zvýšení, se prý nakonec přiblíží k mínění Saúdské Arábie. Extrémističtí členové kartelu, Irák, Libye a Alžírsko, požadují zvýšení cen oleje o 26 procent; protože však jejich produkce je nesrovnatelně nižší než je produkce velikanů Iránu a Saúdské Arábie, jejich vliv na konečné rozhodnutí o výši cen oleje bude asi jen nepatrný, protože západní průmyslové země ujíždí Araby o nevelkém zvýšení cen svých průmyslových výrobků.

Irán získal kontrolu nad čtvrtinou Kruppových závodů

Teherán. — Irán, zbohatlý z prodeje zemního oleje, koupil v úterý 19. října celou čtvrtinu akcií známých Kruppových závodů, které vyzbrojily Německo ve dvou světových válkách. Tyto závody spravují celkem 135 filiálek a závislých podniků, od uhelných dolů až po ocelárny, ve 25 zemích. Bylo oznámeno, že Kruppovy

podniky budou nyní spolupracovat na velkém množství rozvojových projektů pro industrializaci Iránu. Je to první cizí vlastnění části Kruppových závodů v 165 letech jejich existence. K tomuto kroku byly přivedeny finančními nesnáze.

Kruppovy závody nyní nevyrábějí zbraně, nýbrž vybavení továren, stroje pro průmysl, nákladní auta, cisternové lodi, mosty, obytné domy atd. Vloni měly na celém světě obrát ve výši 3.82 bilionu dolarů.

Šach Reza Pahlevi prohlásil, že chce užít iránského bohatství oleje k dosažení toho, aby jeho země o 35 milionech obyvatelích se stala tak průmyslově pokročilou jako Západní Německo.

Kruppovy závody, dříve vlastnictví jedné rodiny, se kvůli finančním potížím staly v roce 1968 akciovou společností. Po válce byl Alfréd Krupp, majitel závodů, odsouzen na 12 let vězení kvůli kolaborantství s Hitlerovým režimem.

Sloupek informací

O SLOVENSKÉM "ROZVĚDČÍKOVÍ", O ČESKÝCH VĚDČÍCH NA ZÁPADĚ A NEPĚKNÝCH NOVINKÁCH Z NĚMECKA

Pod nadpisem "Další svědectví z tábora nepřátelské emigrace" přineslo pražské RUDÉ PŘÁVO zprávu o "návratu čs. rozvědčíka ing. Mariána Slameň". Slameň byl představen na tiskové konferenci v Bratislavě, kterou dne 17. listopadu uspořádal Slovenský úřad pro tisk a informace.

"Rozvědčíkovi" (— nebo trefněji řečeno špiónovi —) je prý 37 roku a "byl v roce 1959 po předchozí přípravě vyslán do zahraničí s úkolem proniknout do slovenských emigrantských organizací, seznámit se s jejich činností, získat jejich plány, odhalit návaznosti slovenských separatistů na českou, polskou, maďarskou a ukrajinskou emigraci". Slameň pracoval jako "systémový inženýr" u západo-německé velkofirmy Siemens brzy si získal plnou důvěru jednoho z bývalých vedoucích činitelů Slovenského státu dr. Ferdinanda Durčanského a tak jak jinak, než že všechny uložené úkoly "splnil".

Podle informací komunistického tisku byl ing. Slameň údajně generálním tajemníkem Evropské federalistické strany Slovenska, předsedou Ústředí Slováků v Německé spolkové republice a měl spojení s takzvaným Světovým kongresem Slováků, organizací, která byla založena v roce 1970 a již vede "kanadský multimiliónář slovenského původu" Štefan Roman. Vstoupili do ní "na popud CIA" i představitelé "slovenské ľudské reakční emigrace". "Produktem CIA" je podle špiónky Slameň i "takzvaná Slovenská revoluční armáda", za níž "stojí americká oficiální místa". Nás z čes-

kého Chicaga může zajímat ještě tento odstavec ze Slameňovy výpovědi:

"V roce 1973 se zasedání generálního shromáždění Světového kongresu Slováků v Chicagu zúčastnil např. senátor Pell. A nebyl jediný. V podpoře těchto separatistických cílů SKS nechtěl zůstat pozadu ani členové amerického Kongresu, jako Humphrey, Madden, Gurney, Derwinski a další."

Slameň napadl samozřejmě také "slovenskou kněžskou emigraci, představovanou slovensko-americkým biskupem Andrejem Grutkou, biskupy Hnilicou a Rusňákem, jezuitou Litvem a předsedou náboženského odboru SKS a ředitelem slovenského ústavu Cyrila a Metoděje v Římě Msgr. Hrušovským"; tvrdil o nich, že "jsou i nadále nositeli klerofasistické ideologie tzv. slovenského státu". — V závěru konference byl "rozvědčík" Slameň dotázán na "kapitána Minaříka". "Měl jsem možnost pozorovat", odpověděl, "jaké zdesnění vyvolalo odhalení kpt. Minaříka v kruzích emigrace... Vedení Svobodné Evropy a CIA podnikly všechny možné kroky, jen aby zamezily širší publikaci Minaříkových prohlášení a jejich možnému dopadu na Západě..."

Nu, tak se československá veřejnost zase jednou pobavila a zároveň si znovu ověřila úlohu špiónáže v komunistické propagandě. Pozorovatelům by nemělo ujít, jak si režim v Praze a v Bratislavě dává pozor, aby i v činnosti rozvědčíkovského špiónkování byly dodržovány principy česko-slovenské federace. Po Čechovi Minaříkovi přišel Slovák Slameň.

takže si slovenští političti policajti nemohou stěžovat, že nemají "svého" rozvědčíka.

DVĚMA ČESKÝM HISTORIKŮM POVOLEN VÝJEZD Z ČSR

Je pravda, že českoslovenští komunisté jimi tak vynášené dohody z Helsinek ne vždycky jen porušují, ale v některých případech sjednané úmluvy dokonce plní. V minulých dnech jsme do redakce dostali zprávu z Mnichova, že tam přijeli Karel Kaplan a Vilém Prečan, dva čeští historikové, jimž bylo údajně povoleno dva roky vědecky pracovat v Německé spolkové republice. Nad tímto rozhodnutím československých úřadů se jistě jako já poněkud zamyslíme — až vám povím několik podrobností ze životopisů obou "kandidátů věd" (jejich vědecký titul v ČSSR).

Vilém Prečan směl vycestovat i s rodinou. Jde o bývalého pracovníka Historického ústavu Čs. akademie věd, jehož oborem je zvláště slovenská politika historie odboje na Slovensku před květnem 1945. Disertační práce dr. Prečana z roku 1962 měla název "Slovenský katolicismus před únorem" (1948), a byla poplatná tehdejšímu (a trvajícím) protinabobženským trendům režimu. Koncem Prečanovy kariéry v komunistickém Československu bylo spolutvorství na takzvané "Černé knize" z roku 1968, v níž několik pracovníků Akademie věd podrobně popsalo průběh srpnových okupačních dnů. Když převzal vládu Husák a s ním "normalizátoři poměrů", zbyla pro historika Prečana jen podřadná práce: souhlasil-li informace z roku 1971, byl tehdy "topičem v nemocnici".

Kaplanův případ je ještě zajímavější. Patřil k prvnímu sledu historiků, kteří již na zlomu 50tých a 60tých let začali z poválečných dějin komunistické strany Československa zveřejňovat různé dotud přísně schovávané skutečnosti, které odhalovaly pravdu o politické minulosti KSČ. Kaplan začínal svoji dráhu jako okresní tajemník KSČ ve Vysokém Mýtě (1948). Později byl vyslán partyjí na studii, po níž působil mj. v Historickém ústavu Akademie věd. Za "pražského jara" 1968 byl jmenován tajemníkem zvláštní komise ústředního výboru KSČ "pro přešetření politických procesů padesátých let", a v té funkci měl přístup k nejdůvěrnějším dokumentům z archivu ústředního sekretariátu komunistické strany — než byly odvezeny sovětskými okupanty. V druhé polovině roku 1969 přinesl režimní tisk informace, že Karel Kaplan byl "stranicky přešetřován a z KSČ vyloučen". Neřídní zprávy říkaly, že byl nějaký čas vězněn, žaloba prý zněla na "ohrožení státního tajemství". A nyní je tedy nejen na svobodě, ale směl dokonce vycestovat za vědeckou prací do Západního Německa, ideologicky nepřátelské země...

V případech Prečana a Kap-

lana — jako již předtím v případech šachisty Lud'ka Pachmana a novináře Jiřího Hochmana a ze sovětské strany Solženicyna a Amalrika a dalších — nejde samozřejmě jen o jakési akty komunistické "lidskosti", neboť tu může prokázat jen humánní přístup ke všem žádostem o spojení rodin, či o povolení vycestovat nebo vyemigrovat. Komunistické režimy se takto zbavují lidí, kteří jsou jim z jasných příčin nepohodlní a zároveň tím otupují ostří vnitřní kritiky. Což asi nejsou jediné důvody jejich postupu.

NEKLIDNÉ VÝCHODNÍ NĚMECKO

Bývalá sovětská zóna Německa, od r. 1949 "Německá demokratická republika" byla prvním komunistickým státem, kde tanky okupační armády potlačily pokus o otevřenou povstání. Stalo se v druhé polovině června r. 1953, když stavební dělníci ve Východním Berlíně šli do ulic protestovat proti nepřijatelným pracovním podmínkám. Jejich protest byl jiskrou pro pracující jiných oborů a i v jiných městech. (Pro pořádek dodávám, že na demonstraci, k níž došlo v Plzni, na Kladně a v Ostravě po méně reformě z 1. června 1953, stály policejní síly tehdejších československých pánů Novotného, Zápotockého, Noska a spol.)

Právě v onom kritickém roce 1953 předsídlil ze západoněmeckého Hamburku do východního NDR 17letý syn komunistického dělníka, který zahynul za války v Osvětimi, Wolf Biermann — tak se onen, dnes již ne mladík jmenuje: — "šel hledat stát svých socialistických nadějí", jak se tehdy a později ještě mnohokrát vyjádřil. Stal se velmi populárním zpěvákem protestních songů. Pokud byly jejich texty zacíleny na "imperialisty" a podobnou "ideologickou šňůru", tak to měl Biermann dobré. On však začal protestovat i proti různým kouskům komunistické byrokracie. V roce 1962 mu úřady zakázaly jednu jeho hru, o rok později již nesměl veřejně vystupovat. Jeho písně kolovaly nadále jen v politickém podzemí a minulý měsíc se stal "případem".

Dne 16. listopadu bylo oznámeno, že Wolf Biermann je zbaven občanství Německé demokratické republiky a bude vykázan ze země. Již během tří dnů se sešlo přes 70 podpisů kulturních a vědeckých pracovníků NDR pod prohlášením, odsuzujícím zmíněné rozhodnutí. V Evropě je z podepsaných nejznámější 66letý marxistický filozof Robert Havenmann, člen komunistické strany Německa od roku 1932, za války nacistický vězeň, pak až do roku 1963 prominent východoněmeckého režimu — než byl pro kritiku poměrů ze strany vyloučen. Někteří signatáři prý mezitím své podpisy pod nátlakem odcvolali. Havenmannovi prý bylo uloženo domácí vězení, zatím...

Případu Biermann přikládají

znalci německých poměrů velký význam, neboť k němu dochází v době, kdy je veřejné mínění rozjitřeno různými opatřeními režimu v oblasti hospodářské politiky a proti zbývajícím občanským svobodám. Stalinismus dávno není mrtev.

ROZKOL MEZI ADENAUEROVÝMI DĚDICI

Ta "nepěkná novinka", kterou jsem ohlásil v titulku, přišla z Německa opravdu demokratického, ze Spolkové republiky. Západoněmecký stát je jednou z opor společenského systému, k němuž se hlásíme i my v Americe, a proto je zpráva o těžké vnitropolitické krizi důležitá i pro nás. Dne 18. listopadu vypověděla CSU (bavorská Křesťansko-sociální strana) politické součtenství s CDU (Křesťansko-demokratickou stranou ostatních devíti zemí federálního Německa), které vzniklo před 30 lety a bylo před 27 roky po ustavení prvního Spolkového sněmu upevněno založením společné parlamentní skupiny CDU-CSU. Za kancléře Konrada Adenauera a jeho nástupce Ludwiga Erharda nesly CDU-CSU až do konce 60. let hlavní zodpovědnost za politiku a ekonomii Německé spolkové republiky, která se v obou směrech stala jedním z nejspřádanějších států světa. Letošní říjnové volby vyhrála vládní koalice sociálních demokratů a Svobodné demokratické strany rozdílem pouhých 6 mandátů.

Německé prameny kladou hlavní vinu za rozkol Franz-Josef Straussovi, vůdci CSU, který již delší dobu dával nepokrytě najevo nespokojenost s Helmutem Kohlem, jenž byl společným kandidátem CDU-CSU na úřad kancléře. V krátké informaci pro dnešní Sloupek — (prameny jsem dostal těsně před uzavěrkou a je to spousta čtení!) — nestačím uvést podstatné názory na nastalý vývoj, natož pak na pokus o jejich poctivé posouzení. Pro dnešek je jasné jenom jedno: Dne 15. prosince má Spolkový sněm, parlament NSR zvolit nového kancléře. Jestliže byly až dosud možné jisté spekulace, že někteří poslanci Svobodné demokratické strany nebudou volit kandidáta dnešní vládní koalice, pak po rozkolu obou stran politického křesťanského hnutí je zřejmé, že kancléřem bude opět sociální demokrat Helmut Schmidt.

J. Netík

HLEDÁME

**ZÁMEČNÍKY,
STROJNÍ ZÁMEČNÍKY,
ZKUŠENÉ SVÁŘEČE,
SOUSTRUŽNÍKY,
FRÉZÁŘE**

a třeba i začátečníky
v obrábění kovů:
pozorně snaživé
rádi zaučíme.

Denní směna. — Dobrý plat
Jižní strana Chicaga.

Volejte: 737-8000

Zádejte mluvit s "John".

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, čs. exilu
a potřebám našich drahých doma

BOHU, CÍRKVI, NÁRODU

VYDÁVÁ:

"VELEHRAD", českoamerické kulturní středisko,
CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC.,
2657-59 S. LAWDALE AVE., Chicago, Ill. 60623

Telefon: 762-2044

ŘÍDÍ: Dp. VOJTECH VÍT, O.S.B.
s redakčním kruhem

ROČNÍ PREDPLATNÉ: v USA \$15.00

Redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit
aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. Pokud jsou
články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich obsahem
ztotožňovat. — Zaslané rukopisy se nevracejí.

Second Class Postage Paid at Chicago, Illinois

December 11, 1976 — Vol. I., No. 50.

LETEM

SVĚTEM

Brusel. — Političtí odborníci zemí Evropského společného trhu studovali v Bruselu způsob, jímž Sovětský svaz a ostatní komunistické země provádějí usnesení "Konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě", které bylo před 15 měsíci podepsáno v Helsinkách. Dospěli k těmto poznatkům: Sovětský svaz neustoupil od svých světovládných plánů ani o píď a v ničem nezmírnil své nesmířitelné nepřátelství vůči západním zemím. Moskva jen zneužívá konference v Helsinkách k vymýšlení nových rafinovaných metod pro dosažení roztržky mezi západní Evropou a Spojenými státy, pro rozbití západní vojenské aliance NATO a Evropského společného trhu, pro rozešťování západoevropských zemí mezi sebou, pro působení hospodářských a politických těžkostí v celé západní Evropě komunistickou infiltrací do všech stavovských a studentských organizací s jediným cílem: postupně přivést Itálii a Francii do komunistického tábora. Ostatně by pak následoval samočinně. Avšak skutečná sovětská strategie má zůstat skryta pod přijatelnou fasádou taktických kroků denní usměvavé politiky výměnného obchodu a "kulturních vztahů". Proto v budoucnu je třeba očekávat, že Moskva ještě zvýší iluzi o mezinárodní oblevě. V atmosféře smlouvy z Helsinek bude zdůrazňovat potřebu spolupráce v rozšíření hospodářských, technických, vědeckých a obchodních vztahů mezi evropskými zeměmi — (návštěvy hudebníků, lidových tanečních souborů, cirkusu atd. jsou toho součástí) — a přitom si připravuje různé modely spojení Evropy v jeden "socialistický" celek. Sovětský svaz však zároveň dále horečně zbrojí, vyvolává vojenské násilnosti v zemích Třetího světa a doma porušuje lidská práva stejně jako dříve.

Také lidské kontakty mezi západem a východem se nezlepšily. Normální sověští občané nemohou nadále jezdit na západ, protože nemohou zaplatit vysoký poplatek, požadovaný za vystavení pasu. Před podepsáním smlouvy v Helsinkách tento poplatek činil \$565; po jejím podepsání byl sice snížen na \$425, avšak normální sovětský občan si nemůže dovolit ani to. Do Sovětského svazu bylo sice připuštěno 22 západních novin a časopisů, avšak mohou si je koupit pouze západní návštěvníci ve velkých hotelích. Rozhlas ze západu, zejména Radio Free Europe, Radio Liberty, BBC a Deutsche Welle, je v komunistických zemích nadále tak silně rušen, že je nesrozumitelný. Vzájemné návštěvy příbuzných mezi Východním Německem, Československem, Bulharskem, Ukrajinou, Baltskými státy a západními zeměmi jsou nadále velmi pečlivě a přísně kontrolovány. Nejsvobodnější cestují Poláci, Maďaři, Jugoslávci a Rumuni. Sociální diskriminace z důvodů náboženských je dnes nejtvrdější v Sovětech a v Československu. To

dokonce — pod různými záminkami — rekrutuje na západě a při návštěvách vlasti v řadách tzv. svobodomyslných i některých "zbožných" krajanů zaslepeně slávychtivě donašeče, informátory a rozbijče všeho organizovaného náboženského úsilí v exulantském prostředí.

Mexico City. — Od středy 1. prosince mají Mexikáni nového prezidenta. Je jím 56letý José Lopez Portillo, specialista v národohospodářství, zatím co jeho předchůdce Luis Echeverría byl specialistou v právu a v řečnicku. Nový prezident ohlásil ve své inaugurační řeči svůj program pro překonání hospodářské krize, kterou jeho země nyní prochází. Slíbil snížení daní i vládních výloh, kontrolu dovozu, přísná opatření proti inflaci, a všechny občany vyzval ke zvýšení produkce a k utažení opasků. Čeká se, že Lopez Portillo nebude sdílet levicové marxistické předsudky svého předchůdce a vrátí Mexiko do tábora západních ekonomických demokracií.

New York. — Valné shromáždění OSN přijalo Angolu za 146. člena světové organizace, a to 116 hlasy proti nule; Spojené státy, které dříve vetovaly v Bezpečnostní radě její přijetí, se nyní zdržely hlasování. U.S. velvyslanec u Spojených národů William Scranton odůvodnil tento krok Spojených států těmito slovy: "Dosud chováme vážné pochybnosti o opravdové nezávislosti vlády Angoly. Je totiž nesnadné smířit přítomnost masivního kontingentu kubánských vojáků s tvrzením, že Angola se těší opravdové nezávislosti." (A co satelitní země, obsazené Sověty?)

Ženeva. — Britská vláda změnila své dřívější stanovisko, nezastávat žádnou přímou roli v přechodné vládě Rhodesie, která má přivést tuto zemi k černošské většinové vládě. Nabídla se, že je nyní ochotna jmenovat v Rhodesii britského guvernéra, bude-li to k něčemu užitečné. V pátek 3. prosince všichni čtyři černošští delegáti Rhodesie na ženevské konferenci vyslovili s tímto britským návrhem svůj souhlas. V Salisbury Jan Smith se rozhodl vrátit se do Ženevy pro pokračování v jednáních. Vyslovil však svou nespokojenost nad tím, že Anglie ustoupila před černochy a upustila od prvotního britsko-amerického plánu, předloženého tajemníkem Kissingerem. — Mezitím Mozambik se chová, jako by se připravoval na válku se sousední Rhodesií. V přístavu Beira jsou ze sovětských lodí skládány různé zbraně, včetně pancéřových vozů, vrhačů raket a helikoptér, pro rhodéské guerily, operující ze základny podél rhodéské hranice. Čeká se, že nyní v deštivé sezóně se jejich teroristické operace značně

zvýší, protože se budou moci skrývat v hustém podrostu a ve vysoké trávě. Z Angoly jsou do Mozambiku přepravovány sovětské tanky T-54 a zároveň tam přijíždějí kubánští vojensští poradci. Také tam jsou přepravováni tanzanští vojáci. Marxistický prezident Mozambiku Samora Machel zastává názor, že rhodéský problém je možno vyřešit pouze válkou a otevřeně prohlašuje, že by v Rhodesii dal přednost stejnému marxistickému režimu jako je jeho. Na plakátech je ostře kritizována Amerika s Kissingerem, zatímco Sovětský svaz a ostatní komunistické země jsou prohlašovány za opravdové přátele Afričanů!

Bejrút. — V důsledku diplomatického úsilí Spojených států a Sovětského svazu Izrael dovolí, aby 1,000 syrských a saúdsko-arabských vojáků obsadilo jižní část Libanonu při izraelské hranici. Tato armáda však musí zabránit palestinským uprchlíkům přiblížit se k izraelské hranici na méně než devět mil.

Washington. — Tajemník obrany Donald Rumsfeld dal rozkaz, aby se začalo s výrobou nejmodernějšího strategického bombardéru světa 244 B-1, který má nahradit zastaralý bombardér B-52, jenž se tolik osvědčil ve vietnamské válce. Provedení tohoto projektu bude stát 22,9 bilionu dolarů; bude to nejnákladnější program výroby zbraní v celých dosavadních dějinách U.S. branné moci. Jeho provedením by byla na příští roky zajištěna Spojeným státům rozhodná vojenská převaha nad Sovětským svazem. President Carter po nastoupení svého úřadu však bude moci provádění tohoto programu zastavit, uzná-li to za vhodné.

Washington. — Ve federálním hlavním městě byla odhalena neblahá aféra korupce. Korejský diktátor Park podplácel prostřednictvím svých agentů asi 90 amerických kongresníků, aby si získal jejich přátelství a hlasy v případě, že by Kongres jednal nepříznivě o záležitostech, týkajících se Jižní Koreje. Ve světě to Americe neprospívá a Moskvě to nahání jen vodu na její mlýny propagandy, když se U.S. kongresníci nechali podplatit. Při vyšetřování této aféry je policii FBI nápomocen Jihokorejce Kim Sang Keun, bývalý tajemník jihokorejské výzvědné služby CIA při velvyslanectví ve Washingtoně, který nedávno požádal ve Spojených státech o politický azyl. President Park, aby si získal přátele v U.S. Kongresu, prý poslal na podplácení kongresníků až milion dolarů ročně. Čím a jak platí Moskva svým přívržencům a ochráncům v našem Kongresu a v byznisu?

O této korupční aféře jsme

již v H.N. psali. Náš redaktor "Sloupku informací" J. Netik dokonce poukázal na málo náhodné "časování" zveřejnění tohoto skandálu, jemuž předcházelo odhalení mnohamilionového pašeráckého obchodu komunistické Severní Koreje s hašišem a omamnými drogami do Evropy i USA. (viz H.N. č. 46 z 13. listopadu 76.) — Přinášíme-li dnes zprávu o svědectví jihokorejského diplomata Kim Sang Keuna, je to proto, abychom upozornili naše čtenáře na komunistickou vytrvalost: aby podřývali důvěru amerických voličů ve své politické zástupce, dovedou se postarat o důkazy jejich peněžní zranitelnosti a mezitím své skandály utulají. — Nebudeme příliš překvapeni, až se jednoho dne třeba dozvíme — (anebo to také bude utuláno) — že pan tajemník jihokorejské výzvědné služby CIA, soudruh Kim Sang Keun byl dávno zakukleným komunistou a fanaticky přesvědčeným marxistou.

Chicago. — Britský konsulát v Chicagu odpověděl v "Chicago Tribune" na zvěsti, že prý britská armáda je slabá a nepřipravená, toto: Právě naopak! Britská armáda je velmi dobře vyzbrojena nejmodernější a technicky velmi vyspělou výzbrojí; britské taktické letectvo užívá nejmodernějších britských, amerických a evropských bojových letadel; 70 až 80 procent námořní obrany NATO zaručuje Royal Navy; Británie věnuje značnou část svého branného rozpočtu na vědecká bádání pro válku, a proto některé její zbraně jsou nejlepší na světě. Britské hospodářské potíže a snížení rozpočtu nemají žádný vliv na vysokou kvalitu britské armády, která je plně uznávána vrchními vojenskými autoritami sil NATO. Výcvik, disciplína a morálka britských vojáků jsou — podle této výpovědi — velmi vysoké úrovně.

Dacca. — V úterý 30. listopadu gen. Ziaur Rahman, vládc Bangladéše, strhl na sebe plnou diktátorskou moc. Jeho země je ve vyjimečném stavu. Zároveň dal zatknout 11 předních politických vůdců, kteří protestovali proti ohlášení, že celonárodní volby se odkládají na neurčito.

Londýn. — Britská labouristická vláda předložila parlamentu návrh zákona, kterým by se Skotsku a Walesu udělovala částečná samospráva. Obě země by měly vlastní zákonodárné sbory, avšak jejich usnesení by ještě musilo být schváleno londýnským parlamentem, aby se mohlo stát zákonem. Neměly by právo vybírat daně. Někteří skotští a waleští nacionalisté však nejsou s tímto návrhem zákona spokojeni, protože podle jejich mínění jim neuděluje dostateč-

ný stupeň samosprávy. Skotští členové britského parlamentu jsou také nespokojeni, že londýnská vláda ignorovala skotské nároky na zemní olej, těžený v Severním moři při skotském pobřeží. Londýnská vláda tvrdí, že tato olejová pole náleží celé Británii a nikoliv pouze Skotsku.

Paříž. — V Paříži vyšlo v nakladatelství "Librairie des Cinq Continents" v ruském originálu vyprávění sovětské občanky Loubow Leontievna Berchadskaja, nyní žijící ve Spojených státech, o jejím desetiletém pobytu v sovětském koncentračním táboře, o hladu, zimě a barbarsky brutálním zacházení, které tam musila snášet. Její vyprávění silně připomíná vyprávění Solženicyna v jeho díle "Souostroví Gulag". Dílo sovětské exulantky má název: "Život, po kterém se šlapalo". Probudí západní politikáře, anebo nad ním jen mávnou rukou a řeknou: "To jsme už někde slyšeli".

Vídeň. — Světová organizace pro lidská práva "Amnesty International" oznámila, že v Iránu šach drží v přítomnosti 25 až 100 tisíc politických vězňů v žalářích. Od roku 1972 iránské vojenské soudy odsoudily k smrti asi 300 politických vězňů.

New York. — Astronomům hvězdárny Little Peak v Arizoně se podařilo změřit průměr planety Pluto. 9. oběžnice našeho slunečního soustavy. Shledalo se, že tato planeta je mnohem menší, než se dosud myslelo; je menší než Merkúr a možná že i menší než náš Měsíc. Její průměr je mezi 3476 a 2816 kilometry a nikoliv mezi 6759 a 5790 kilometry, jak se původně myslelo od r. 1930, kdy byla U.S. hvězdáři objevena podle výpočtů z r. 1905.

Washington. — Bylo zjištěno, že některé cigarety s filtrem sice obsahují méně nikotinu a dehtu než obyčejné cigarety, zato však produkují více kyanovodíku a kyslíčků dusíku, jedovatých plynů, vyvolávajících chronický zánět průdušek a rozedmu plic, jakož i kyslíčniku uhelnatého, zodpovědného za srdeční choroby. — Další objev: Někteří američtí lékaři podezřívají antikoncepční pilulky, že způsobují vysoké procento prsní rakoviny u amerických žen. Toto je prozatím lékařská domněnka; vědecky to dosud dokázáno nebylo. K vědeckému důkazu o této věci bude potřeba delší doby.

Bangkok. — V Thajsku žije asi 100,000 uprchlíků z komunistických zemí Kambodže a Laosu. Thajská vláda nyní po prvé vrátila uprchlíky z Kambodže a vydala je do rukou kambodžských komunistů. Bylo jich celkem 26, a thajské celní úřady je údajně považovaly za špióny. Podle nepotvrzených zpráv tyto uprchlíci už byli v Kambodži popraveni stětím hlavy.

Londýnská konference exilových zástupců

Londýn — Důsledky helsinských ujednání pro země střední a východní Evropy, akční možnosti před bělehradskou konferencí o jejich plnění a strategie svobody byly hlavními náměty londýnské pracovní schůzky, konané ve dnech 20. až 21. listopadu. Schůzku uspořádala "Groupe de Paris" a zúčastnilo se jí přes padesát zástupců patnácti národností střední a východní Evropy. Mezi účastníky byli také tři pracovníci Československého poradního sboru v západní Evropě: prof. dr. Stanislav Velinský, dr. Rudolf Václavík a Kamil Bena.

Všichni přítomní se shodli v názoru, že ani šestnáct měsíců po podpisu Závěrečného aktu Konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě nezačaly komunistické státy skutečně uplatňovat ustanovení tzv. Třetího koše. Začala to však žádat mezinárodní veřejnost z popudu jednotlivců i skupin v zemích střední a východní Evropy, kteří berou helsinská ujednání vážně. Totéž činí v jednáních s úřady stále častěji i prostí občané, kteří — až na výjimky — nemohou v případě represálií počítat s podporou zahraničního veřejného mínění. Okolím exilových pracovníků proto je podporovat odhodlání krajanů doma, upevňovat pouta solidarity se západní veřejností a pomáhat při formulování strategie svobody v dnešních mezinárodních podmínkách.

Sovětský svaz přijal jen myšlenku uvolňování napětí mezi státy a pokračuje v ideologické konfrontaci a takzvané mezinárodní třídní válce. V období "détente" změnila Moskva jen svou taktiku, nevzdala se však cíle ovládnout svět. A nikdo ze sovětských představitelů to nezapírá.

Profesor dr. Alexander Strumas z Bradfordské university poukázal v této souvislosti na některé myšlenky Alexandra Solženicyna a výsledek nedávného vědeckého sympózia v Londýně: "Západ musí aktivně podporovat ideály svobody proti silám tyranie a útlaču na světové úrovni. Lidská práva a volný pohyb lidí a idejí jsou jedinou spolehlivou zárukou dodržování mezinárodních smluv; otázka svobody jednotlivce se stává základem zvrátnosti samotné détente. Lidská práva a mezinárodní bezpečnost jsou nerozlučně spojeny. Pro sovětský svaz neznámá uvolňování napětí konec třídní války, totiž boje o moc v nekomunistických zemích. Demokratické země by proto měly přijmout tuto výzvu a svým postojem ve prospěch svobody ji obrátit proti totalitnímu komunismu." Bud' to bude Moskva plnit a dodržovat závazky Helsinské dohody, anebo padá

(Dokončení na str. 5.)

DOBA ADVENTNÍ

TŘETÍ NEDELE ADVENTNÍ

VSTUPNÍ MODLITBA: Bože, pohled' na nás, — jak očekáváme s vírou slavnost Narození Páně. — Dopřej nám, abychom se dočkali svátků naší spásy, — mohli je prožít ve svaté radosti — a oslavit slavnostní bohoslužbou. — Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ Z KNIHY PROROKA SOFONIAŠE (Sof 3, 14-18a)

Jásej, síónská dcero, zaplesej, Izraeli, raduj se a vesel celým srdcem, jeruzalémská dcero! Zrušil Hospodin tvůj trest, odstranil tvé nepřátele, uprostřed tebe je Hospodin izraelským králem, zla se už neboj!

V onen den bude řečeno Jeruzalému: Neboj se, Síóne, at' nejsou tvoje ruce malátné! Hospodin, Bůh tvůj je uprostřed tebe, hrdina, vítěz, plesá nad tebou v radosti, obnovil k tobě svou lásku, s veselím nad tebou jása, jako ve dnech svátku.

2. ČTENÍ Z LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA FILIPANŮM (Flp 4, 4-7)

Bratři! Radujte se stále v Pánu, opakují: Radujte se! Vaše ušlechtilost at' je známa všem lidem. Pán je blízko. O nic nemějte starosti! Ale ve všem modlitbou a prosbou oznamujte Bohu své potřeby s děkováním.

Pak Boží pokoj, který převyšuje všechno pomýšlení, uchrání vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši.

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE LUKÁŠE (Lk 3, 10-18)

Zástupy se ptaly Jana: "Co jen máme dělat?"

On jim odpověděl: "Kdo má dvoje šaty, dej tomu, kdo nemá žádné, a kdo má co k jídlu, udělej také tak."

Přišli i celníci, aby se dali pokřtít, a řekli mu: "Mistře, co máme dělat?"

On jim řekl: "Nevymáhejte víc, než máte nařizeno."

Tázali se ho i vojáci: "A co máme dělat my?"

Rekl jim: "Nikomu nečiňte násilí, nikoho nevydírějte, spokojte se se svým žoldem."

Lidé byli plni očekávání a všichni ve svých myslích uvažovali o Janovi, není-li on snad Mesiáš. Na to Jan všem řekl: "Já vás křtím vodou. Přichází však silnější než já; nejsem ani hoden, abych rozvázal řemínek jeho obuvi; on vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. Lopata jest v jeho ruce, aby pročistil svůj mlát a pšenici shromáždil do své sýpky; ale plevy spálí ohněm neuhasitelným."

A ještě mnohým jiným způsobem napomínal lid a přinášel mu radostnou zvěst.

K VÁNOCNÍM SVÁTKŮM DARUJTE DOBRŮ KNIHU

Z posledních knih, které vydala Křesťanská akademie, vám doporučujeme:

NEDELNÍ A SVATECNÍ MISALEK, s čteními na všechny tři liturgické cykly. Cena 6000 lir.

JAN CEP, *Sestra Úzkost*. Zlomky autobiografického eseje našeho předního katolického spisovatele, od r. 1948 exulanta. Cena 2000 lir.

LUDEK PACHMAN, *Boha nelze vyhnat*. Od marxismu zpět ke křesťanství. Cena 1600 lir.

KLEMENT BOCHORAK, *Křížová cesta*. Básně v próze, ve stylu staročeských lidových tradic. Cena 1500 lir.

ANTONÍN KRATOCHVIL, *Báseň ve stínu šibenice*. Antologie z děl českých spisovatelů, politických vězňů stalinské éry. Cena 4500 lir.

Objednávky přijímá: Křesťanská akademie, 1-00183 Roma, Via Concordia 1.

ČTENÍ

Z PÍSMÁ SVATÉHO STARÝ ZÁKON

s výkladem a poučením

SE ZŘETELEM NA VĚDECKÁ BĚDÁNÍ DO R. 1940

(Úryvky Písma sv. jsou podle překladu

Prof. Dr. Jana Hejčla.)

* * *

(Pokračování z Národa a Katolíka)

I prosil Mardocheus Hospodina pamětliv jsa všech skutků jeho, takto: „Hospodine, Pane, králi všemohoucí! Jsouté v moci tvé všechny věci a není, kdo by mohl odolati vůli tvé, ustanovíš-li, aby vysvobozen byl Izrael. Tys učinil nebe i zemi a cokoli jest v oboru nebes. Pánem jsi všech věcí, aniž je, kdo by odolal velebnosti tvé. Všecky věci znáš a víš, že ne z pýchy, ani z potupy, ani z nějaké žádosti slávy učinil jsem to, že jsem se neklaněl pyšnému Amanovi — neboť rád bych pro záchranu Israele i šlépěje nohou jeho libati hotov byl — ale bál jsem se, bych čest Bohu mému příslušnou nepřinesl na člověka, a žádnému bych se neklaněl než Bohu svému. Nyní tedy, Pane, králi, Bože Abrahamův, smiluj se nad lidem svým, neboť chtějí nás nepřátelé naši zahubit a dědičný tvůj majetek zasahat. Nepohrdej údělem svým, který sis vykoupil z Egypta. Vyslyš prosbu mou, milostiv buď losu, údělu svému, a obrať žalost naši v radost, abychom živi jsouce chválili jméno tvé, Hospodine. Nevzvírej ústa těch, kteří tě chválí!“

Také všech srdcem týmž i modlitbou volal k Hospodinu, ježto jim jistá smrt nastávala.

Také královna Ester utekla se k Hospodinu bojíc se nebezpečí, které nastávalo. Odloživši roucho královská vzala šat pláči a kvílení přiměřený, místo masti rozličných popelem a prachem posypala celou hlavu, tělo své zkrušila posty a všechna místa, na kterých mívala prve šperky k veselí svému, měla plná vytrhaných vlasů. A modlila se Hospodinu Bohu Israelovu takto:

„Pane můj, kterýžto jediný jsi král náš, pomoz mě osamělé, která nemá pomocníka žádného jiného kromě tebe! Nebezpečí je mi v patách. Slychala jsem od otce svého, že ty, Hospodine, vyvolils Israele ze všech národů a otce naše ze všech předků jejich, abys je učinil dědičným majetkem svým na věčné časy, a splnil jsi jim své sliby.“

Ale zhléšili jsme před tebou, a proto dals nás v ruce nepřátel našich. Ctíli jsme totiž bohy jejich. Spravedlivý jsi, Hospodine! A nyní nemají na tom dosti, že nás přetěžkou porobou sužují, ale silu rukou svých moci model připisují, chtějí změnit tvé sliby, zahladiti dědičný majetek tvůj, zavřít ústa těch, kteří tě chválí a uhasiti slávu chrámu i oltáře tvého, aby otevířeli ústa pohanům, chválili sílu model a velebili krále z masa na věky.

Nedávej, Hospodine, žerla svého těm, kteří nic nejsou, aby se nemohli smáti naší zkáze, ale obrať záměry jejich na ně, a zahlad' toho, jenž počal zuřiti na nás.

Rozpomeň se, Hospodine, ukaž se nám v době tísně naší a dej mi důvěru, Hospodine, králi bohů a jakékoli moci! Dej řeč přiměřenou v ústa má před oblíbeným lva, a proměň srdce jeho, by nenávidělo nepřítele našeho, ať zahyne sám i ostatní stoupenci jeho! Nás pak vysvobod' rukou svou, a pomoz mně, nemající žádné jiné pomoci kromě tebe, Hospodine, který všech věcí vědomost máš, a víš, že mně jest odporná sláva bezbožných, a že si ošklivím lože neobřezaných, které hokoliv cizince.

Ty víš, k čemu jsem donucena, víš, že v ošklivosti mám odznak nádhery a slávy své, který mívám na hlavě, kdy se musím ukázati, a že ho nenosím v dobách, kdy bývám sama. Víš, že jsem nejedla u stolu Amanova, že nelíbily se mi hody královny, a že jsem nepila vína z obětí mokrých.

Víš, že se nikdy neveselila služebnice tvá od té doby, kdy jsem přenesena byla sem, až do dneška, leč z tebe, Hospodine, Bože Abrahamův!

Bože mocný nadě všechny, vyslyš hlas těch, kteří žádné jiné naděje nemají, vysvobod' nás z ruky nespravedlivých, a vytrhn' mne z bázne mé!“

Dne pak třetího Ester oblékla se v roucho královské, šla a zastavila se ve dvoře domu královského, který byl vnitř, na proti domu královu, an seděl na trůnu svém, v zasedací dvoraně palácové proti vchodu do toho domu královského.

Vzála dvě služebnice. Na jednu z nich spolehlá, jakoby pro změkčilost a velikou zchoulostivělost nemohla tělo své unést, druhá pak služebnice šla za paní nesouc roucho, které po zemi se vlekle.

Samá pak majíc líce polité růžovou barvou, půvabnýmá zářícíma očima zakrývala srdce smutné a velikou bázní sevřené. Prošedši po pořádku všechny dveře zastavila se před králem,

kdež on seděl na trůnu svém královském. Oblečen byl v roucho královské, stkvěl se zlatem a drahým kamením, a byl hrozného vzezření.

Když pozdvihl obličej, a planoucíma očima pohněvanou mysl ukázal, královna padla, zbledla a opřela mdlou hlavu o sloužebnici.

Tu obrátil Bůh ducha králova v laskavost, že rychle a s obavou seskočil s trůnu a drže ji na loktech až okrála, těmito slovy jí lahodil: „Co je ti Ester? Já jsem bratr tvůj, neboj se! Neumřeš, neboť ne pro tebe, ale pro jiné všechny ten zákon ustanoven jest. Přístup tedy, a dotkni se žezla!“

A když ona mlčela, zdvihl zlaté žezlo, položil je na hrdlo její, políbil ji a řekl: „Proč ke mně nemluvíš?“

Ona pak odpověděla: „Viděla jsem tě, pane, jako anděla Božího, i zarazilo se srdce mé bázní před slávou tvou. Neboť velkého podivu hoděn jsi, pane, a tvář tvá plná je pýbavu.“ Při stoupivši políbila konec žezla jeho.

I tážal se ji král: „Co si přeješ, Ester královno? Jaká je tvá žádost? I kdybys prosila za půl království, bude dáno tobě!“

Ona odpověděla: „Libo-li králi, prosím, abys přišel dnes ke mně, a Aman s tebou, na hody, které jsem připravila.“

Tedy král ihned řekl: „Rychle zavolejte Amana, ať poslechně přání Esterina!“

I přišel král s Amanem na hody, které jim byla královna připravila. Když se byl král napil hojně vína, řekl jí: „Co si přeješ, aby bylo ti dáno? Za kterou věc žádáš? I kdybys prosila za polovici mého království, obdržíš!“

Ester mu odpověděla: „Toto je přání mé a prosba: „Nalezla jsem milost u krále, a je-li králi libo dáti mi, co žádám a mou prosbu splnit, nechat přijde král i Aman na hody, které jsem připravila jim, a zítra oznámím králi přání své.“

I vyšel Aman ten den vesel jsa a radosten. Avšak uzřev Mardochea, an sedí přede dveřmi paláce, a ne toliko že nepovstal před ním, ale ani se nehnul s místa, na kterém seděl, rozhněval se velmi, ale činil, jako by se nehněval. Přišed pak domů svolal k sobě přátele své i manželku svou Zares, vypravoval jim o velikosti bohatství svého, o množství synů svých, kterak ho král vyvýšil v slávě nade všechna knížata a služebníky své, a potom řekl: „Královna Ester také žádného jiného nepozvala na hody s králem nežli mne. U ní také zítra s králem hodovati budu. Ačkoli však toto všechno mám, zdá se mi, jako bych nic neměl, dokud vidím Mardochea Zida sedět u dveří královských.“

I odpověděla mu Zares, manželka jeho i jiní přátelé: „Rozkaž udělati šibenici vysokou na padesát loket, a ráno rei králi, aby pověšen byl na ni Mardocheus, i půjdeš vesele s králem na hody!“

Libila se mu ta rada, i rozkázal udělati vysokou šibenici.

Tu noc král ztrávil beze spánku, i kázal si přinést knihy pamětné, letopisy prvnějších časů. Když je před ním četl, přišli na místo, kde psáno bylo, kterak Mardocheus oznámil úklady Bagatana a Taresa, komorníků, kteří chtěli usmrtit krále Asuera.

Král uslyšev to, řekl: „Jaké cti a odplaty dostalo se za tu věrnost Mardocheovi?“

Služebníci jeho a dvořané odpověděli mu: „Dokonce žádné odměny nedostal.“

A hned tážal se král: „Kdo je na dvoře?“ — Aman totiž byl vešel na vnitřní dvůr domu královského, chtěje vnuknouti králi, by rozkázal Mardochea pověsit na šibenici, která mu byla připravena.

Služebníci odpověděli: „Aman stojí na dvoře.“ I řekl král: „Nechat vejde!“

Když vešel ptal se ho: „Co se má státi muž, kterého král chce uctít?“ Aman myslil si a maje za to, že žádného jiného nemíní uctít král nežli jej, odpověděl: „Člověk, kterého král chce uctít, budiž oblečen v roucho královo, posazen na koně, na kterém jezdí král, dostaň korunu královskou na hlavu, a první

KAREL ČAPEK:

Z KNIHY APOKRYFŮ

O PĚTI CHLEBÍCH

(Pokračování z min. čísla.)

I jedli všichni a nasyceni jsou. I sebrali, což zbylo drobtů, dvanácte košů plných. Těch pak, kteříž jedli, bylo okolo pěti tisíců mužů, kromě žen a dětí.

Uznejte, sousede, že tohle si žádný pekař nedá líbit; jak by k tomu přišel, ne? Kdyby se to mělo stát zvykem, že by kdekdo pět chleby a dvěma rybičkami nasýtil pět tisíc lidí, pak aby se šli pekaři pást, nemám pravdu? Co se týče těch rybiček, vem to neš! ty rostou ve vodě samy a může si je nalovit, kdo chce. Ale pekař musí draho kupovat mouku a dříví, musí mít pomocníka a vyplácet mu mzdu; musí si držet krámek, musí platit daně a kdeco, takže nakonec je rád, zbude-li mu nějaký groš na živobytí, aby nemusel žebrať. A on, on jenom vzhledne k nebi a má dost chleba pro pět nebo kolik tisíc lidí; mouka ho nestojí nic, nemusí si bůhvídkud nechat vozit dříví, žádné výlohy, žádná práce, — to se rozumí, pak ty chleby může lidem dávat zadarmo, no ne? A na to nekouká, že tím okolní pekaře připraví o poctivě zasloužený výdělek! Říkám vám, nekalá soutěž je to, a mělo by se mu to zatrhnout. At' tedy platí daně jako my, chce-li provozovat pekařství! Na nás už chodí lidé a říkají, jak to, takové nekřesťanské peníze chcete za tenhle mizerný bochánek? Zadarmo to máte dávat, jako on, a jaký prý to je chlebiček: bílý, křoupavý a voňavý, že by se na něm člověk ujedl. — Už jsme museli snížit cenu pečiva; na mou čest, dáváme je pod výrobní cenou, jen abychom nemuseli zavřít krámy; ale kam to takhle povede, nad tím nám pekařům stojí hlava. Prý na jiném místě nasýtil čtyři tisíce mužů kromě žen a dětí sedmi chleby a několika rybičkami, ale tam sebrali jenom čtyři koše drobtů; taky mu už asi ten jeho podnik tak dobře nejde, ale nás pekaře zničí nadobro. A já vám tadyhle říkám, že to dělá jenom z nepřátelství k nám pekařům. Obchodníci s rybami sic taky křičí, ale to víte, ti nevědí, co za své ryby chtějí: to dávno není tak poctivá živnost jako pekařský stav.

Koukejte se, sousede: já jsem jednou starý člověk a jsem na světě sám; nemám ženu ani děti, tak copak já potřebuju. Tuhle jsem už říkal svému pomocníkovi, aby si mou pekárnu uvázal na krk sám. Mně tady nejde o můj prospěch; na mou duši, nejraději bych opravdu rozdál svůj nepatrný majetek a šel za ním a pěstoval lásku k bližnímu a všechno, co on káže. Ale když vidím, jak se postavil proti nám pekařům, tak si říkám: To zas ne! Já jako pekař vidím, že tohle není žádná spása světa, ale holová pohroma pro naši živnost. Mně je to líto, ale to mu nedaruju. To nejde.

Rozumí se, podali jsme na něho stížnost k Ananiášovi i k místodržícímu, jako pro rušení živnostenského řádu a pro pobuřování; ale to víte, jak u těch úřadů všechno jde na dlouhé lokte. Vy mě znáte, sousede: jsem mírný člověk a nehlídám s nikým rozbroje; ale kdyby on přišel do Jerusalema, postavím se na ulici a budu volat: Ukřižujte ho! Ukřižujte ho!

(1937)

LAZAR

I do Bethanie došla pověst o tom, že Galilejský byl zajat a odvečen do vězení.

Když se to doslechla Marta, sepjala ruce a z očí jí vyhrkly slzy. „Vidíte,“ pravila, „já jsem to říkala! Proč šel do toho Jerusalema, proč nezástal tady? Tady by o něm nikdo nevěděl — mohl by tu klidně tesařit — zařídil by si dílnu u nás na dvorku —“

Lazar byl bled a oči mu vzrušeně planuly. „To jsou hloupé řeči, Marto,“ řekl. „Musel jít do Jerusalema. Musel se postavit těm... těm fariseům a publikánům, musel jim říci do očí, co a jak — Tomu vy ženské nerozumíte.“

Pokračování

Londýnská konference

(Dokončení ze str. 4.)

„détente“, t.zv. uvolňování napětí.

Na zvýšené požadavky obyvatelstva odpověděly komunistické vlády nejprve zesílenou represí doma a pak „integrací“ v rámci Varšavského paktu a Rady vzájemné hospodářské pomoci. Tato hospodářská integrace východního bloku slouží téměř výlučně politickým, vojenským a hospodářským zájmům Sovětského svazu.

Exiloví pracovníci, sdružení v „Groupe de Paris“, se v Londýně dohodli, že budou pokračovat v dokumentaci porušování Helsinských ujednání v zemích střední a východní Evropy; za střední Evropu označují státy, které Moskva násilně udržuje ve své sféře vlivu, a za východní Evropu oblasti, obývané různými národnostmi SSSR.

Na jaře příštího roku bude svolána pravděpodobně do Bruselu mezinárodní konference, která se bude zabývat znovu touto otázkou a vypracuje další strategii svobody.

Na pořadu londýnské pracovní schůzky byla dále rozprava o sovětském kolonialismu, menšinových právech, chystaných volbách do Evropského parlamentu a možnosti zastupování zájmů střední a východní Evropy, o evropském cestovním pasu, který by měl být vydáván i politickým uprchlíkům, a také o upevnění vzájemné spolupráce.

Setkání bylo samozřejmě jedinečnou příležitostí k navázání nových kontaktů s vedoucími představiteli různých exilů v prostředí, které nezná instituci funkcionářů a finanční dotace, nýbrž jen nadšení pro společnou věc svobody a osobní obětavost. bn

Adresa:

Československý poradní sbor
v Západní Evropě
Sekretariát: 8 München 86
Postfach 860604
Telefon: 08 11 98 74 01

PRONAJMU —

4-pekčovný vytvářený byt v blízkém sousedství katol. kostela „Epiphany“ u 26. ul. v Chicagu. Nejraději pro starší lidi slovanského původu. Volejte: 581-2145.

Nejlépe si pochnuťte
v česko-americké
restauraci

The DUMPLING HOUSE
1109 S. HARLEM AVE.
STICKNEY, ILL.

Denně čerstvá jídla.

Otevřeno od neděle do
pátku od 11 hod. dopol.
do 7:30 hod. večer.

V sobotu zavřeno.

Srdčně Vás zve

MARIE ČIHULOVÁ

Rádi posloužíme, chcete-li
si vzít jídla domů. Stačí
zavolat a pro jídlo si přijít.

Tel.: CČ 4-9633

DOPISY našich čtenářů

BERWYN, ILLI:

Čtené redakci k pozdravům a vánočním přáním všem čtenářům posílám i tyto otázky:

Benzin na stromech?

Profesor Melvin Calvin z university v Kalifornii, držitel Nobelovy ceny, věří, že benzin poroste brzy na stromech. Je prý jen otázkou času, kdy se tak stane. Podle pana profesora Aveloz tree v Brasilii a jemu podobný strom v Kalifornii (gopher plant) vyrobí tekutinu totožnou se surovým olejem. Zmíněné stromy by prý mohly vdat 50 sudů oleje na 1 akr.

Singerovka do Bílého domu?

Jediný majetek, který si nový pan prezident Carter a jeho manželka Rosalyn přinesou do Bílého domu, bude prý šicí stroj — že by Singerovka? Paní Carterová si šije vlastní šaty. Ráda prý vytváří nové modely jak pro sebe tak i pro dcerušku Amy. Líbí se nám skromnost a jednoduchost paní Carterové. Nevíme, co by tomu říkal slavný prezident Antonín Zápotocký, který tak často prohlašoval, že "po staru se nedá žít."

Boží vás v krku?

Jak víte, bořením v krku byl postižen nejen prezident Ford, ale i J. Carter. Moc prý mluvili — konečně to víme všichni. Ono se říká: "Mluvit stříbro mlčet zlato..." Ale to je jiná kapitola. Pravda je, že teprve na radu jednoho reportéra pan prezident si dal říci a začal sřkat slepičí polévku. Stal se zážrak. Přes noc se zbavil nepříjemného pocitu ztráty hlasu, ale to už bylo pozdě... Všem trpčícím podobnými nesnázemi se doporučuje též:

Kloktání s osolenou teplou vodou, nekupovat ty různé zázraky, které se vám doporučují na TV a jinde; jsou velmi často naprosto bez účinku. Aspirin je ovšem dobrým pro zmírnění všeobecného nepříjemného pocitu onemocnění.

Jak hublina vzhůru letí?

Podle názoru odborníků z vládního úřadu "Noise Abatement", miliony Američanů trpí

nesnesitelným hlukem, hlavně ve velkoměstech. Dokonce zvuk prasklého balonku anebo psacího stroje mohl by být nebezpečným pro uši normálního člověka. Je dobře, že už je po volbách. Díky některým prohnatým politikářům pohybovali jsme se ve světě nafouklých balonků tak dlouho, že teď, když je po všem, vidíme hodně lidí s klapkami na uších. Těžko snášeli ten praskot balonků a odnesly to jejich ušní bubínky... Dr. Thomas Fay říká, že v podobných případech nebezpečného hluku je rozumné užívat zmíněné klapky a teplá tlumítka. Jinak se prý lidé vystavují možnosti ztráty několika ušních buněk každým dnem.

Presidentská sensace?

Jsmo v Americe, kde svobodenka je často tak velká, že by se s ní daly dláždít celé ulice. Lidé chtějí a hledají sensace. Proč ne? Nic to nestojí a obyčejně se tak děje na účet druhých. Specialitou jsou lásky, milénky presidentů. Slyšeli jsme už tolik o milostných aférách zavražděného presidenta F. Kennedyho a znovu semhle tamhle se to bláto rozmazává na přání části americké veřejnosti. Četli jsme o milence zesnulého presidenta F. D. Roosevelta a před krátkým časem byl "na řadě" další zesnulý prezident gen. Ike Eisenhower. Na obrázku jsme viděli generála ve společnosti sekretářky, poručíka Kay Summerby, při oslavě V-E Day v Londýně v roce 1945. Než Kay Summerbay zemřela na rakovinu, řekla redaktorce Ladies Home Journal (otištěno v prosincovém vydání) něco o své velké lásce k Eisenhowerovi.

"Generál je mrtev a já umírám. Myslím, že pravda je pro historii lepší než lež anebo vytáčky. Měli jsme se rádi a láska byla částí našeho života. Náš poměr byl celkem nevinný, protože generál byl impotentní!" Kay řekla reportérce, že manželka Ika, Mamie, o tom všem věděla. Nakonec, jak vidíte, milí čtenáři, presidenti jsou jenom lidé...

Co mne, jako exulanta, na tom všem udivuje, je skutečný důvod a původ všech těchto

tendencí: vzít americkému lidu vsákerou úctu k jeho vládě. Aby prostě bylo dokázáno, že ten náš demokratický systém je prohnitý a že je třeba jej nahradit "socialistickou demokracií" komunistů. — Až však jednou přijde na světlo boží, co všechno vyváděli členové nejen "z vládních kruhů" komunistických mocipánů — od Gottwalda až po Novotného syna a Svobodu, který dnes tak těžko umírá — ale také obyčejní ruští představitelé MNV, JZD a členové STB, to se bude svět divit! — Je dobře, že v USA se může svobodný tisk odvážit všechno nekalé tepat, ale jak říkám; důvod těchto novinářských slidůl pravděpodobně není hledání nápravy, ale podkopávání důvěry širokých vrstev Američanů v náš politicko-hospodářský systém. A to dobré není. Uvažujte o tom.

Jožka Svačina

UNION CITY, OKLA.:

Česko-americké posvícení v Bison, Oklahoma.

Jak je zvykem ve zdejší osadě sv. Josefa v Bison, Oklahoma, oslavuje se zde v blízkosti amerického posvícení (Thanksgiving) česko-americké posvícení. Naše maminky a jejich dorůstající dcery se vyznamenávají v přípravě posvíceneckého oběda; bylo kroceního masa chutně připraveného, k tomu knedlíků se zelím, bramborů a různé zeleniny pro každého návštěvníka, nechyběly ani "krenberisy", koláče a různé nápoje.

Návštěvy bylo mnoho, nejen domácí, ale i ze sousedních městeček Hennessey, Enid, Goltry, Marshall, Medford, Kremlin, Okarche, Kingfisher, Okeene, Oklahoma City, Union City a Yukon. Mezi kněžími tu byli důstojníci Vilém Perras z Medford, Tomáš Hoffmann a Jan Michalčík z Oklahoma City, místní farář Jeronym Talloen a Václav Michalčík, O.S.B. t. č. v Union City.

Když přijíždíte na dálnici # 81, tu vás uvítá kaple Panny Marie Fatimské, postavená po druhé světové válce v r. 1952 a posvěcená na svátek Neposkvrněného početí dne 8. prosince t. r. Byla postavena z kamene, který tu byl dovezen osadníky. Je tu sousedí Panny Marie s dítkami z Fatimy, Františka, jeho sestry Jacinty a Lucie,

kteřá dosud žije jako karmelitka v Koimbre v Portugalsku. František zemřel v dubnu 1919, a Jacinta v únoru 1920.

Vedle je socha Panny Marie z dřívějšího dřevěného kostela. V cihelném kostele byly postaveny na postranních oltářích sochy Panny Marie a sv. Josefa. Na hlavním oltáři se tyčí velký kříž a u vchodu je Pražské jezulátko. Tento cihelný kostel měl věž se zvonem, ale smršť ho shodila, tak se postavila nová věž hned u vchodu.

Osídlení této středoseverní části Oklahomy našim českomoravským lidem se událo náběhem "Run". V 90tých letech min. století se sjelo 50 až 100 tisíc lidí z různých částí Spoj. států k hranicím indiánských rezervací, které byly střezeny vojskem a které se měly otevřít. 22. dubna 1889 byly otevřeny hranice Old Oklahomy. 19. dubna 1892 Cheyenne—Arapaho a 16. září 1893 byl otevřen Cherokee—Strip, zde jsou naši krajané okolo Bison, Oklahoma. Tito se sem dostavili ze severních států hlavně z Nebrasky, Iowy a i Kansasu. Z Nebrasky sem přišli z okolí Dwight, Brainerd, Wahoo a Bruna.

Po tom "Runu" do Stripu, jak zkráceně říkali, za nějakých 10 let přišel do městečka Hennessey, vzdáleného asi 6 mil jižně od Bison, dp. Josef Šinkmajer a ten pomáhal v duchovní správě krajanů v celém oklahomském území.

Později se dp. Šinkmajer odebral na Long Island v New Yorku, kde působil mezi přistěhovalci, pomáhaje novým přichozím (celých 14 let předtím, než něco podobného organizovala katolická organizace NCWC), ovládal několik řečí, čímž si získal velkou vážnost u imigračních úřadů.

Později se staral o krajany v okolí Bison dp. Josef Luzar, původem Slezan, který sem dojížděl z Yukonu, Okla., a také Jan Hall z Hennessey. Ten dal našim lidem podnět k postavení kostela. Několik zájemců se tehdy sešlo v obchodu "Bison Merchantile Co.", který patřil krajanům Františku Havlíkovi (rodina dnešního p. opata Tomáše Havlíka z Lisle) a Aloisu Trojanovi. Původním majitelem toho obchodu byl jistý Strichfield.

V květnu r. 1908 se krajané v Bisonu na schůzi rozhodli postavit kostel a upsali na to ti-

síc dvě stě dolarů; přicházely další příspěvky a tak byl koupen od pí. Marie Trojanové majetek, ležící na jih od Bisonu a r. 1909 se začalo stavět. S jakým zájmem se pracovalo, je vidět z toho, že kostel o rozměrech 70 x 38 stop byl už na podzim hotov a biskup Theofil Meerschaert ho posvětil dne 14. října 1909. Stál se zařízením 7 tisíc dolarů. Tehdy sem dojížděl dp. Luzar z Yukonu. Svěcení se zúčastnili Kat. dělník č. 67 z Bisonu a Kat. dělník z Yukonu, též přátelé z Hennessey, Enid, Kremlin, Goltry, Yukon a Union City.

R. 1910 zde postavili školu o dvou poschodích a brzy z jara zde začaly učit sestry Boží Prozřetelnosti ze San Antonia až do r. 1934. Potom zde učily sestry Nejsv. krve z Wichita, Kansas. V tehdejších letech bylo ve škole až na 100 dětí. Je zaznamenáno, že na svátek Zvěstování P. Marie dne 25. března r. 1912 biskup Meerschaert birmoval v Bison 86 dětí a k prvnímu sv. přijímání jich přistoupilo 58. Tehdy tu byl farářem dp. H. Schaubroeck.

Fara se postavila r. 1911, ale r. 1925 byla zvěstována. Po dp. Schaubroeckovi následovali důstojní pánové Mandelartz, Feyen, Jan O'Brien a nyní dp. Jeronym Talloen. České kněze tato fara měla jen na začátku.

Městečko Bison čítá na 70 obyvatel, ale snad žádná jiná osada se mu nevyrovná v kněžských povoláních. Ndp. Tomáš Havlík, opat kláštera sv. Prokopa v Lisle, Ill., jeho bratr Bernard byl knězem v diec. Oklahoma; jejich sestra Ernestina je benediktinkou v klášteře sv. Scholastiky v Atchison, Kansas. Další dva bratři Ernest a Norbert se sestrou Jitínou jsou na domácí ušedlosti. Z rodiny Franka Příbyla je zemř. dp. Adolf Příbyl, býv. farář sv. Václava v Dickinson, N. Dak. a z rodiny Josefa Příbyla je dp. Klement Příbyl, farář osady Nejs. srdce Páně v Oklahoma City. Matka Cecilie Příbyl, představená františkánské kongregace v Marysville, Mo. a její rodná sestra Sr. Doris v San Antonio, v kongregaci Boží Prozřetelnosti. Jsou z rodiny Josefa J. Příbyla, Matka Fylis Houska, představená sester Nejsv. krve ve Wichita, Kansas. Je dcerou rodiny Jana Housky. Ze čtyř českých rodin v Bisonu vzešlo tedy 8 kněžských a řeholních povolání: 1

OTTO PEJSA,
proprietor

Zavítáte-li do Chicaga, do bývalé "České Kalifornie", a zmocní-li se Vás touha uvidět ještě jednou, jak tomu bývalo za starých časů, zajděte si na oběd či večer do

**NEW
LITTLE BOHEMIA**

OTTO'S RESTAURANT and COCKTAIL LOUNGE

American & Continental Cuisine

2700 S. CHRISTIANA AVE.
CHICAGO, ILLINOIS 60623

Phones: 277-0872; 762-9537

Zavřeno
v pondělí

**FRANK'S
MOBIL AUTO-SERVICE STATION**

NA 32. ULICI A OAK PARK AVE.
V BERWYN, ILL.

(v blízkosti Mac Neal Hospital)

Majitel: Frank Foltyn, evropský automechanik
Veškeré opravy osobních i lehkých nákladních
aut amerických i zahraničních značek.

Tel.: "ROAD SERVICE" —
788-7519 elektrické svícení — umývání aut.

PROVOZ: OD PONDĚLÍ DO SOBOTY OD 7 AM DO 7 PM

PRODÁVÁM

doma sušené
VÁCLAVKY

1 libra — \$10 + poštovné

Pište:

Mrs. Agnes Gargulák
Birchwood, R 1,
Wisconsin 54817

kněží a 4 sestřičky.

Pozdravuji Vás v redakci a všechny věrné čtenáře. Prosím je, aby vám vás zaplatili předplatné na druhý ročník Hlasu Národa, abyste našim lidem ty pěkné noviny, z nichž mám upřímnou radost, mohli ve Velehradě vydávat bez zbytečných starostí dál. Ze své dlouholeté zkušenosti si dovedu představit co s tím vydáváním máte ještě práce a starostí.

Bůh Vás opatruj a žehnej Vám.

Váš

P. Václav Michalička, O.S.B.

BOULDER, COLORADO:

Čtění redakce, milí čtenáři,

osud nás starých, nemocných a nebohatých mi leží na srdci zrovna tak bolestně, jako svoboda a spravedlnost Ameriky. Proto dnes piší tento dopis a dávám tomu název:

Kdo a kdy je vinen a co potom?

Když jsem uvažoval, jaký nadpis bych měl dát tomuto článku, tak jsem si řekl, jediné takový, jak jsem nahore udal. Kdo je vinen tím, že starý člověk na celém světě a i někdy ve vlastní rodině je postaven na vedlejší kolej? Dnešní generace zapomíná, neboť rychle žije, že jednou také — a to brzy — sestárne a bude asi ve stejné situaci jako jsme dnes my sami. Není třeba jen budovat domy, silnice, ale také musíme budovat, co je třeba pro budoucnost pro stáří. Medicare je jakýmsi nepodařeným prvním krokem v lékařském ošetření. Nikdo to nedostal zadarmo, každý si to musil přispěvkem do sociálního pojištění již předem zaplatit hodnotným dolarem. Není naší vinou, že dolar značně klesl na ceně a že lékařské ošetření a pobyt v nemocnici stále stoupá rychleji. Medicare ve své brožurě uvádí, že každým rokem od 1. července se znovu upravují ceny za lékařské výkony. Jeden lékař mě však upozornil, že naopak ceny zůstávají stejné a i se uškroutí, neboť Medicare je již u konce s penězi. Proč? Zaměstnaný člověk po desítky let platí na sociální pojištění, spojené s Medicare. Ted' lidé počínají mít obavu, že jejich peníze byly použity k jiným účelům.

Lichkovážná žena stala se matkou a její početí se opakovalo několikrát. Je svobodná, atec neznámý. Je to tragédie, ale ne pro ni. Chodí po zábalách, chytat ryby, kouří, válí se v trávě, přemýšlí, o kolik by se zvýšil její příjem, kdyby se "znovu zapoměla". Je to parnosit lidské společnosti. Pohrá

stevky dolarů za nemanželské děti. Vláda zde spojíla Health, Education and Welfare. V ČSR ihned po první světové válce bylo ustanoveno zvlášť ministerstvo zdravotnictví, ministerstvo školství a ministerstvo sociální péče. Měli jsme zdravotní a starobní pojištění, příspěvky, které nebyly tak velké, byly použity, kam patřily. Pojištění byla veřejná i soukromá. Veřejní zaměstnanci měli tzv. Léčebný fond a pro soukromé zaměstnance bylo několik pojišťoven. Příspěvky byly poměrně malé a lékařská služba byla dokonalá. Když bylo třeba být v nemocnici, pacient tam byl přijat bez jakýchkoliv průtahů. Vyplnil blankety a to bylo vše. Když měl nějakou nemovitost a neměl pojištění, platil za den také nepatrnou částku, ale často i nic, když prokázal, že je nemajetným. Brýle, lékařské ošetření zubů, protěže, přístroje pro polohlučné, všechny operace, lázně a rekreační odpočinek, léčiva všeho druhu a minerální vody, prostě vše, čeho bylo potřeba k léčení. Vše bylo kryto příspěvkem, který byl srážen z jeho výplat, když začal vydělávat. Penze a pobyt ve starobinci byly také hrazeny. Ostatní položky za vzdělání, sociální pomoc — nebyly hrazeny z těchto příspěvků, ale byly placeny státem z vybraných daní.

V naší drahé, svobodné a bohaté Americe tohle zdravotní pojištění dosud nebylo spravedlivě vyřešeno. Vinu na tom mají politikáři, lékaři, a pak, a to hlavně, nevychovaný zdejší pestrobarevný lid, který by toho zneužíval, jako to dělají dnes v Československu cikáni, a tak se asi Amerika dosud obávala nákladné byrokratické kontroly. Je však na bile dni, že Amerika se bude musit neodkladně rozhodnout tuto bolestivou situaci řešit. Jednak aby spravedlivě pomohla svým občanům, a jednak, aby vzala v úvahu placet komunistům, kteří se stále ohánějí svými sociálními vymoženostmi, ačkoliv to vůbec nebyl jejich vynález, ale starého německého Bismarka.

A ted' třeba uvedu svůj případ:

Lékař mi podal účet \$150.00 za odstraňování vědů z mého močového měchýře. Byl jsem uspan a pobyl jsem si v nemocnici 3 dny. Po třech měsících doktor objevil, že mám opět stejné vřidky v močovém měchýři a byl jsem opět operován a doktor si podal stejný účet jako dříve. Medicare však jeho částku opravil na \$76.60 a uhradil 80%, t. j. \$63.20. Já jsem pak musil doplatit celkem \$106.80. Jestliže nemáte nějakou privat-

ni pojišťovnu k tomu, tak při delší nemoci musíte prodat chalupu. Ovšem musíte zaplatit pro celý rok tak zvanou deducibilitu pro doktora \$60.00 a pro nemocnici \$104.00 a od Nového roku asi \$140.00 Účet předložený nemocnici Medicare nepříjde vám do ruky a tak se mi stalo, že v účtě byly položky za dny, kdy jsem již nebyl v nemocnici. Kolik jiných lidí si toho všimne, jak nemocnice účtovala. Lidé by si toho měli být vědomi, že to jsou jejich peníze. Speciální jsou případy pro lidi, kteří jsou pod Medicare. Můj známý byl v nemocnici a lékař mu předepsal, že tam musí zůstat ještě několik dnů a nařídil několik roentgenů, měření tlaku krve, kardiogram a ještě nějaké jiné zkoušky. Lékař sám odejel ten samý den na dovolenou a pacient se všeho bál a odešel z nemocnice. Ta však podala účet za všechny výkony a další dobu, kdy pacient už nebyl v nemocnici. Když jsem se ptal pacienta, proč to neoznámil, on mi odpověděl, že on to stejně neplatí a že nechce mít nepříjemnosti, kdyby se tam musil vrátit. Jestli otisknou v H. N. tento článek, tak vypíší i jiné případy. Ovšem takoví lidé jako ten můj přítel si mají uvědomit, že tím poškozují nejen jiné pojištěnce pod Medicare a Medicaid, ale všechny další, kteří již ted' si platí na Social security. Je jisté, že když staří se budou starat o to, aby se spojili, jako to mají doktoři a jiní zaměstnanci, tak pak něco zmožou. Poslanec Jindřich Nermut, sedlák, říkával na schůzích. Kdyby kráva věděla, jakou má sílu, tak by nenechala sebou tak orat. Byla to odpověď ministru Durišovi, který jako ministr zemědělství nutil sedláky do kolchozů Jednotného svazu zemědělců. A tak my staří musíme něco podniknout, aby ti, co nám slibovali pomoc před volbami, také to dodrželi. Byl jsem pro Cartera a doufám. Pan Ford sice také říkal, že bude podporovat staré, ale neodůvodnil, proč tak alespoň částečně neudělal, když byl dva roky prezidentem.

Vám všem v Kristu oddaný
Vladimír Novotný.

FRANKFORT, ILLINOIS.

Čtění redakce H. N.

Zasílám 5 dolarů k uctění památky mého syna a muže. Předem děkuji za modlitby. Byla jsem mile překvapena, že Tonicka Buriánova napsala dopis. Já jsem se jí zmínila o vašich novinách, když vyšly. Nevěděla jsem, že si je také předplatila. Ráda je čtu. Můj muž a já jsme mnoho let odebírali

Národ, ale zde ve Frankfortu nejsou Češi, tak jsem pro Vás nemohla sehnat žádného předplatitele.

Jsem rodačka z Prahy a přijeja jsem sem, když mi bylo 16 let. Ted' jsem už 3 x prababičkou. Často si vzpomínám na dětství. Byli jsme chudí, ale měli jsme se rádi, když jsme byli všichni pohromadě. Dnes už je jinačí svět. Anebo jsou to poměry, že každému se vede lépe a lidé si závidí? Nevím, jak by se to vzalo.

Těž bych prosila, abyste čas od času též pro nás ty české mamky napsali třeba ten dobrý recept na ty dobré české koláčky. Už se nám blíží vánoce, tak bychom vám byly za to vděčné. Ty Tonicko, piš častěji, ráda to budu od Tebe číst.

Tak, čtění redakce, jestli máte trochu místa, tak to tam dejte a předem "zaplat' Pán Bůh." Též pozdrav Tonické a všem čtenářům.

Anna Kovar—Bratsky,
314 W. Nebraska,
Frankfort, Ill. 60423

Ted' ještě přikládám básničku, která se snad bude někomu ze čtenářů líbit a myšlenky z ní se mu stanou modlitbou.

"Veliký Neznámý"

Známo již člověku, jak hvězdy běží, známo, co v podzemních útrokách leží.

Dávno se vznesl již nad černé mraky, do hlubin bezdných upřel své zraky.

Neplatí pro něho výška ni šířka.

Jenom tam k Tobě blíž za zlatá dvička

ke Tvému srdci, jež skryto tam plane,

ó, jak jich maloučko proniklo. Pane!

Drahý můj Ježíši v svátostném skrytí

tisíce andělů na nebi ctí Tě.

Jenom zde na zemi uprostřed lidí

nevděk a nenávisť srdce Tvé klidí.

Nadarmo krvácí, nadarmo buší,

jak ti lidé jsou slepi a hlusi!

Od hlubin k oblakům pronikl směle,

kdo z nich vzpomene na Spasitele?

Ó, kéž bych dovedla za zlatou bránku

přivést lidstvo, do Tvého svatostánku.

Ó, kéž bych na rukou mohla tě tam vznést,

přitisknout k Ježíši k věčnému štěstí!

Požehnaný Šťastný Rok 1977!

PŘEDNÁŠKOVÝ A TAKÉ VÁNOČNÍ VEČER

pořádá ve čtvrtek 16. prosince 1976 v 7:00 hod. večer v sále restaurace Stará Praha (2. patro), 5930 W. Cermak Rd., Cicero, Ill. místní skupina Společnosti pro vědy a umění v Chicagu.

Program:

V programu večera promluví zakládající členka SVU Vlasta Vrázová, čestná předsedkyně Čs. národní rady americké, Američanka třetí generace čs. původu, ředitelka Americké pomoci Československu v letech 1945—1949, novinářka a sociální pracovníce. Projev bude zaměřen k desátému výročí úmrtí Dr. ALICE MASARYKOVÉ, zakladatelky a předsedkyně čs. Červeného kříže. Vlasta Vrázová její pronese po svém návratu z Washingtonu, D.C., kde 29. listopadu 1976 předsedala slavnostní schůzi, svolané kruhem přátel Masarykovy rodiny k uctění památky zesnulé. V zasedací síni celonárodního ústředí Amerického Červeného kříže, kde byla schůze pořádána, byla u příležitosti této vzpomínkové slavnosti vystavena busta Alice Masarykové, dílo slavného sochaře Ivana Mestrovíče. Schůze byla inspirována americkými přáteli, kteří připravují vydání životopisu dr. Alice Masarykové.

Ve svém projevu vzpomene Vlasta Vrázová i paní Charlotte Garrigue Masarykové, jejíž staroamerický původ sahá až do samých začátků dějin Spojených států, k náboženským exulantům Pilgrims, kteří přistáli na Mayflower v Plymouthu r. 1620.

Náš VÁNOČNÍ PROGRAM bude ve znamení české vánoční hudby, J. S. Bacha a W. A. Mozarta — v podání violoncellisty Vlastimila Dvořáka, člena orchestru Chicago Lyric Opera, za klavírního doprovodu prof. Franka Kubiny.

A pak vánočně nám bude recitovat Věra Rokničová.

Večeře (optional dinner) bude podávána přesně v 7:30 hod. večer. Začátek přednášky je v 8:15 hod. — Odstrizený lístek z rozeslaných dopisních pozvánek s označením volby jídla vrátíte laskavě tajemnici pí. B. Riedlové (pokud možno s šessem na částku \$6.25, která zahrnuje i daň a spropitné). Výběr jídla možno sdělit tajemnici též telefonicky, tel. čís.: 652-5650.

Těšíme se na Vaši účast a prosíme, abyste pozvali i své přátele.

Ti, kdo nehodlají v restauraci večeřet, necht' lask. přijdou přímo na zahájení programu večera v 8:15 hod.

Dr. Bedřich Šalanský-Kent, předseda
Božena Riedlová, tajemnice

HODLÁTE SE STÁT PANEM DOMÁCÍM?
PRODÁVÁTE SVUJ DŮM CI LOT?

CHRISTIE'S REAL ESTATE

VÁM SVEDOMITĚ POSLOUŽÍ.

26th STREET AREA — SOUTHWEST SUBURBAN
SALES — APPRAISALS — MORTGAGE

3617 W. 26th St., Chicago, Ill. 60623 Phone 277-7800

Kristina Moysiakh — Alexandra Moysiakh-Lala-Brokers

**PRAGUE SAUSAGE
& DELICATESSEN**

Home Made Sausages & Frozen Foods
Hickory Smoked Meats — Fresh Poultry

6312 W. Cermak Road • BERWYN, Ill. 60402

Čerstvé domácí uzeniny; importované lahůdky.

Rádi Vás obslouží a na Vaši návštěvu se těší
Jan (John) a Jaroslava FOLTÝN

Phone: 181-9798

NA DVORE NEPOMUCENA V ŘÍMĚ
V ROCE 1935

Z leva do prava: Nynější pan biskup Jan Mořkovský z texaské diecése Galveston-Houston jako mladý kněz v Římě na studiích, Msgr. Petr Lekavý, jako bohoslovec, nynější arcibiskup Jiří Biskup z Indianapolis, Ind. jako bohoslovec, dp. Antonín Chramosta z Českých Budějovic.

Jak ten čas utíká! Donedávna jsme byli zvyklí, že 40., 50. či 60. výročí kněžství, zaměstnání v továrně, v obchodě nebo výročí společného života v manželství se dožívali lidé, narození ještě v minulém století. Najednou však listy kalendářů nějak rychle, téměř nepozorovaně opadaly, a už je to tady!

Už se dožívají takových zakrouhlených životních jubileí lidé, narození na začátku či v prvních desetiletích našeho století.

Pro nás exulanty, jsou pak ta dvoumístná výročí s nulou vždy velikým překvapením, poněvadž jsme čas nějak ani nevnímali pro samé starosti s bu-

Msgr. FRANTIŠEK PLANNER v Římě a Msgr. PETR LEKAVÝ v Cavalier, N.D. jsou už 40 let ve službě Bohu a bližnímu

dováním nových domovů v cizím prostředí, a tak jsme si ani neuvědomovali, že rychle stárneme.

Proto jsme nevěřili svým očím, když v našem kněžském oběžníku z Říma se najednou připomínalo 40. výročí — (v USA říkají rubínové) — kněžského svěcení dvou našich vldpp. monsignorů v exilu: v Římě, Msgr. Františka Plannera, a mezi námi v USA, v Severní Dakotě, Msgr. Petra Lekavého.

Oba patří už k naší exilní generaci, oba z vlastní zkušenosti velmi dobře vědí, jak trpce exil chutná a jak je těžko lidem v exilu pomáhat, když ztratili "směrovku" zděděnou a ve skutečnosti jen málo zakořeněnou křesťanské víry. Oba důstojní Otcové monsignori v těch těžkých podmínkách exilu neztratili ani víru v Boha, ani v člověka, ba ani v našeho přísloušce vlašného katolíka. Pomáhali a pomáhají vytrvale na-

ší věci svobody a duchovní národní obrody na místech, kam je Bůh ke kněžské práci povolal. Za to jim jsme vděční a věnujeme jim tuto dnešní vzpomínku.

Msgr. František Planner, první český rektor Papežské koleje Nepomucenum v Římě a Msgr. Petr Lekavý, farář osady svatě Brigity v Cavalier, N. Dak., oslavují v tyto dny 40. výročí kněžského svěcení. Oba jmenovaní konali společně jako spolužáci v Nepomucenu v letech 1931—1937 bohoslovná studia na Papežské universitě Lateranské v Římě. Ještě před koncem studií vysvětil je římský papežský vikář — Kardinál Marchetti-Selvaggiani dne 19. prosince 1936 na kněze v basilice svatého Jana v Lateránu. Druhý den sloužili oba své primice na památných místech Říma. Ráno odjeli studenti i představení Nepomucena s novosvěčenci do Vatikánu, kde nad hrobem svatého Petra v podzemní části basiliky — (nedaleko odtud je nyní pochován pražský arcibiskup kard. Beran) — sloužil primiční mši sv. u svého patrona — novokněz Petr Lekavý. Odtud pak odjeli všichni na druhý konec Říma k svatému Pavlu za hradbami, kde nad hrobem Apoštola národů v tomto benediktinském klášteře měl primici dp. František Planner.

Oba jubilanti měli štěstí, že několik jejich příbuzných mohlo být přítomno jejich svěcení a primici. Msgr. Planner měl tehdy v Římě sestru Annu, která přijela z Prahy s dp. Horákem od svatého Jindřicha v Fraze, jemuž až do jeho smrti věrně sloužila a pomáhala. Dnes slečna Anna Plannerová žije dosud v Praze. Všichni tehdejší seminaristé rádi vzpomí-

nají na veselého a bodrého pana faráře Horáka, který je pobavil hlavně vyprávěním, jak jednou pokoušel zloděje.

Mladý kněz František Planner pražský rodák, který vystudoval na arcibiskupském gymnasiu v Bubenči, se vrátil v létě příštího roku do Prahy a byl ustanoven kaplanem v různých místech arcidiecése. Konečně přišel do Prahy k sv. Ludmile na Vinohradech a roku 1947 byl povolán do Říma do správy Nepomucena.

Když zemřel rektor biskup Bontempi a později odešel i Msgr. Josef Bezdiček jako kanovník k Panně Marii Větší, stal se Msgr. Planner prvním českým rektorem koleje. Všichni dřívější rektori Nepomucena bývali Italové. Jeden z nich ještě žije, dobře známý starší kardinál Ottaviani.

Už v té době měl Msgr. Planner plné ruce práce. Tehdy se táhlo do Itálie a Říma mnoho našich lidí-uprchlíků, a jejich kroky obyčejně vedly do Nepomucena. Začala se rozvíjet davatelská a organizační práce Velehradu a Cyrilo-metodějské ligy pro naše uprchlíky. Msgr. Planner v začátcích byl vším: tisklo se, opravovalo, rozesílalo. Monsignor balil, nosil na poštu, trpělivě přijímal vrácené základy atd. Později mu spadly do klína ještě jiné starosti. Bylo nutno shánět bohoslovce po celém světě, často zjišťovat jejich identitu, opravovat budovu Nepomucena a platit dluhy.

Letos v srpnu byl Msgr. Planner ve Spojených státech na Eucharistickém kongresu ve Filadelfii a povýřil svým přátelům a příznivcům o strastech Nepomucena.

Přejeme Msgr. Plannerovi hodně zdraví do dalších let, ale hlavně prosíme své krajany, aby pamatovali na Nepomucenum svými dary a odkazy. Dejte Nepomucenum do své poslední vůle, aby po Vás zůstala svatá památka. Naše české země daly této americké zemi mnoho kněží, kteří sem přišli obyčejně vystudování, takže tato země nemusela ničeho vynaložit na jejich vzdělání. Často i bohoslužebné nádoby, rou-

Letos 7. srpna ve Filadelfii před kostelem sv. Petra po našich národních bohoslužbách. Z leva do prava: Otcové Karel Kolek, O.S.B. od sv. Prokopa z Chicaga, F. V. Uhlíř od sv. Prokopa z Clevelandu, O., Jan Anděl od Panny Marie Lurdské z Clevelandu, O., Msgr. František Planner z Říma a Msgr. Petr Lekavý z Cavalier, N.D.

POZVÁNÍ NA VÁNOČNÍ BESÍDKU

Milí přátelé,

advent se rychle blíží ke konci i s předvánočním kouzlem očekávání Spasitelova narození, které nám ve městech komerční Ameriky nějak uniká. Přesto jsme si tu zvláštní atmosféru našich starých českých vánoc připomněli, když o první neděli adventu při českých bohoslužbách v kostele sv. Prokopa v Chicagu zazněla

od oltáře ta stará liturgická adventní píseň ze 14. stol. "Ejhle, Hospodin přijde". V myšlenkách jsme se najednou octli ve známém kostelíku své rodné vesnice, či chrámu města, kde jsme vyrůstali — tam v malé krásné zemi — v srdci křesťanské Evropy. A před očima nám vystávaly obrázky adventu, jak jej každoročně prožívali naši předkové, a které jsme poznali z vyprávění těch nejlepších vypravěčů — našich babiček. V dospělejším věku jsme se pak s nimi setkávali v kulturním odkazu hlu-

boké víry našich hudebních skladatelů, spisovatelů a malířů. Mnozí z té starší generace si ještě z vlastního prožitku pamatují na kouzlo ranní cesty, prošlapávané čerstvě napadaným sněhem na roráty.

I když nám a našim rodinám naše neklidná doba přinesla exil a tím i určila prožívání advent a vánoce v obchodním shonu dnešního materialistického světa, chceme každým rokem na naši vánoční odpolední besídku přinést dětem trochu tepla lásky pravých křesťanských vánoc našich předků a rozdělit se o ně i s našimi přáteli a známými.

Letošní naše vánoční besídka je v neděli 12. prosince 1976 v "Besedním domě" osady Panny Marie Vatochorské (2416 So. 61 Ave., Cicero), která je hned vedle kostela a fary.

Začátek je ve 2:30 odpoledne. Po programu zavítá mezi

Vážný, ustaraný "svatý Mikuláš" z našich vánočních besídek pro děti. Ustaraný proto, aby na žádné z dětí jeho anděl nezapomněl; aby každé obdaroval a odměnil za chuť a vytrvalost učení se a zdokonalování v našem rodném jazyku. Mrzí jej též, když vidí, že ani v našich věřících rodinách rodiče si do práci neudělají trochu času, aby se aspoň občas společně večer s dětmi pomodlili a vyprávěli jim o naší vlasti za mořem a o křesťanských tradicích našich předků.

V květnu 1945 se vracel prezident E. Beneš s čsl. exilovou vládou do Prahy. Protože se tehdy ještě bojovalo na Českomoravské vysočině, pobyla vláda v Brně několik dní. — Na našem obrázku: prezident Beneš se zástupci Brna a Moravy: za prezidentem Msgr. Lekavý. Ten pán, sedící vlevo s pozdvíženým prstem je komunista Vladimír Matula, tehdy brněnský starosta. Vpravo (stojící) je Adolf Mokřý, dobře známý našim exulantům z londýnského krajského prostředí.

Na tento historický snímek se možná ještě upamatují mnozí exulanti z Brna. Vyšel tehdy v novinách — už v napjaté situaci před komunistickým pučem. V lednu r. 1948 navštívil totiž Jan Masaryk Brno. Tři dny byl hostem města. Masarykova Universita mu tehdy udělila — (dva měsíce před jeho záhadnou smrtí) — čestný doktorát práv. Náš Msgr. P. Lekavý byl jeho oficiálním průvodcem a hostitelem. Msgr. je po Masarykově pravici. Za ním vlevo stojí starobrněnský známý augustinián P. Karel Fanfrdla, místopředseda Zemského národního výboru.

cha atd. přišla ze "staré vlasti". Je teď na nás, abychom se z pozhledání této země za to odvděčili.

Brzy bude kanonizován náš krajan Blahoslavený Jan Nep. Neumann. On byl vychován v Českých Budějovicích a v Praze, přišel sem připraven, takže během měsíce (zrovna sto let před svěcením Msgr. Planera) jej mohl newyorský biskup vysvětit a poslat na vinici Páně. Upracoval se na ni až k smrti a zemřel ve věku 48 let na filadelfské ulici. Byl to on, který dal v USA podnět k zakládání katolických škol všech stupňů.

Druhý jubilant Msgr. Petr Lekavý je rodák z Dolních Bojanovic na Moravském Slovácku u Hodonína. Po maturitě na klasickém gymnasiu v Brně jej poslal brněnský biskup na studia do Říma. Na jeho primice přijela do Říma i jeho matka a celá skupina bratřanců a přátel. Mezi nimi byla tehdy i matka našeho dopisovatele Pavla Topeníčka z Endicott, N.Y. Po návratu z Itálie jubilant kaplanova na mnoha místech brněnské diecése, hlavně jako zástupce nemocných kněží. Během prvního roku své duchovní služby se stěhoval, třináctkrát, protože jej biskupská konsistoř posílala všude, kde bylo nutné třeba výpomoci.

Roku 1939 byl ustanoven prefektem chlapeckého semináře v Brně, kde zažil v těchto počátečních letech německé okupace mnoho strastí. Nacisté zabírali seminář a studenti museli žít roztroušeni po skupinkách. Po třech letech se stal kaplanem u sv. Tomáše v Brně, v největší farnosti diecése asi s 35 tisíci věřících a jen čtyřmi kněžími. Německé úřady mu zabránily vyučování na gymnasiu, kam ho jeho představení původně ustanovili. V těch letech stala se jeho kaplanka "u Tomáška" častým střediskem schůzek vynikajících vlastenců. Častými hosty tam bývali spisovatelé a básníci Jan Zahradníček, Jan Čep, František Halas, Bohdan Chudoba, Klement Bochořák, Ivan Blatný aj.

Hned po osvobození Brna 26. dubna 1945 "šel" jubilant do politiky. Dostal se tam — jak sám říká — "jako Pilát do Apoštolského vyznání víry". V chaosu prvních poválečných dnů nebylo v Brně našich politiků; buď byli dosud v koncentracích, nebo se schovávali, a Msgr. Šrámek potřeboval někoho na brněnské radnici. Brzy se stal náměstkem brněnského starosty. Byl jím až do února 1948, kdy o vlásek před zatčením odešel do Německa.

V rozbitém Německu začal hned organizovat pomoc pro naše uprchlíky a žil s nimi sám. Skoro tři roky v uprchlických táborech. Navázal styky s Vatikánskou misí, s Americkou dobročinnou radou (NCWC) a se Svazem českých katolíků v Chicagu. V květnu r. 1948 odešel do Říma referovat sv. Otci papeži Piu XII. o stavu našich uprchlických táborů. Papež jej při soukromé audienci požádal, aby se vrátil do táborů, že dostane další instrukce. Krátce po návratu byl jmenován Národním delegátem pro československé uprchlíky s rozsáhlou jurisdikcí náboženskou a organizační. Táborové "fary" se staly brzy střediskem charitativní

činnosti, emigračními centry a často také prostředníky mezi uprchlíky a policií.

Koncem r. 1950 na radu amerických přátel odejel do Spojených států. Přijal jej shodou okolností — po odmítnutí v Lincoln a Filadelfii — též den do dvou diecézí. Dopoledne mu Apoštolský nuncius nabídl přijetí do Farga v Severní Dakotě, a sotva je přijal, sdělil mu, že má možnost jít do San Antonia v Texasu. V důsledku dřívějšího příslibu do Farga, musel s politováním texaské diecési poděkovat. Toto pozvání do Texasu bylo nesporně zásluhou p. biskupa J. L. Mořkovského, který byl tehdy ještě ředitelem katolických škol v San Antonio diecési. Oba kněží se znali ještě z let studii z Říma, kdy mladý kněz Mořkovský chodil do Nepomuccena navštěvovat své krajany. Stejně se z těch dob znal s nynějším arcibiskupem Jiřím Biskupem z Indianapolis. Po příjezdu do New Yorku, kde byl přivítán p. Františkou Hejlovou, předsedkyní místní odbočky NSČK — se po několika dnech vydal do dale-

kých Dakot. Devět let byl administrátorem fary ve Wales, pak celých 13 let farářem u Poláků ve Warsaw, kam také pozval p. kardinála Berana v květnu 1966 na oslavu polských milenniových slavností. Týž rok ho mohla z Moravy navštívit jeho 80letá matka.

Od r. 1971 je farářem v Cavalier a spravuje také kostel sv. Patrika v Crystal. Mimo jiné vykonal za tu dobu s p. biskupem Mořkovským pout' do Svaté Země v r. 1959. Byli spolu též na Eucharistickém kongresu v Austrálii a letos ve Filadelfii, o jehož českou účast vedle prof. dr. Ludvíka Němce z Filadelfie — a hlavně o organizaci úspěšné umělecké výstavy se Msgr. Lekavý zasloužil mírou přehojnou.

Oběma našim jubilantům — nejdp. monsignorům F. Planerovi a P. Lekavému — posíláme srdečné vinšové pozdravy. Vyprošujeme jim hojnost zdraví, Boží ochrany a nezdolné vytrvalosti do dalších let nevděčné, ale nutné a Bohu milé práce.

Redakce

nás sv. Mikuláš, který bude mít pro každé dítě nějakou maličkost. Chcete-li, aby sv. Mikuláš odevzdal ještě vašemu dítěti dárek od vás, odevzdejte jej před začátkem vánoční besídky do "andělova koše".

Jako v minulých letech, Klub Domov nám pomůže tuto nadílku a pohoštění dětí naší školy uskutečnit.

Bud'te tak hodni a pozvete na vánoční besídku našich dětí své příbuzné a známé, a jistě také víte o někom, kdo tu žije sám a sám, a na vánoce se vůbec netěší. Právě ty osamocené a opuštěné přived'te mezi nás, aby se mohli rozpo-menout, že kdysi byli také malí a těšili se na vánoce. Pravý obsah a význam vánoce — důkaz Boží lásky k lidem — platí dodnes i pro ně.

Těšíme se s vámi na shledanou.

Otec Vojtěch Vít, O.S.B.
Prof. Fr. Uhlířová

President Carter učinil první dvě jmenování

Plains, Ga. — Nově zvolený U.S. president Jimmy Carter oznámil v pátek 3. prosince před televizí, že si vyvolil pro funkci státního tajemníka 59letého Cyruse Vanceho, bývalého diplomata a vysokého úředníka v Pentagonu, umírněně konservativních názorů. Pro funkci předsedy Úřadu pro federální rozpočet si vybral 45letého Thomas Bertram Lanceho, svého osobního bankéře a dlouholetého důvěrníka z Atlanty. Carter vyslovil naději, že americký národ bude spokojen s jejich odbornými schopnostmi a vysokou osobní hodnotou. Kissingerova éra zahraniční politiky se tedy zdá být u konce. President Carter najednou ta-

ké řekl, že dnešní republikánská administrace učinila Sovětům příliš velké ústupky. To je sice pravda a platí to zřejmě i o administracích předešlých. Avšak, v ujišťování soudruha Brežněva, že Sověti budou "hodní", aspoň na začátku Carterovy administrace, a že mu nebudou tropit žádné těžkosti ve světě je přece jasné přiznání Moskvy, že plánovitě mír ve světě narušuje, a že se připravuje na další vydírání amerických ústupků. — Doufejme tedy, že nový pan president bude moci hned při prvním rozruchu ve světě, způsobeným Moskvou, říci s klidným úsměvem: Tak, a už dost!

Carter, ve snaze získat si přízeň a důvěru amerických průmyslníků, jim slíbil, že za svého čtyřletého mandátu nebude potřebovat služeb Výboru pro stanovení výše mezd a cen; ujistil je, že věří v systém svobodného trhu.

Offering More Than 200 Charters to Europe in 1977
VISIT OUR OFFICE

Věškerá Tuzexová služba

CIHAK WORLD TRAVEL, INC
6302 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILL. 60402

Phones (312) 795-9050 — Chicago (312) 242-6110

Domácí český chléb, Moravské koláče, rohlíky, housky, dorty, tvarohový a makový závin, jablčný štrůdl a čajové pečivo.

MINARIK'S BAKERY

Finest Czech Pastries and Cookies
We Specialize in Party and Wedding Cakes

5832 West Cermak Road, Cicero, Illinois 60650
OLympic 2-2854

Možno objednat telefonem; laskavá a rychlá obsluha český i anglicky.

SPORT

I. LIGA KOPANÉ V ČESKOSLOVENSKU

14. kolo —

VSS KOŠICE—SPARTA 0:1

Branka: Vítězný gól vstřelil Caudr, když jeho prudká střela z pravého rohu pokutového území skončila v levém rohu košické branky. První vítězství Sparty na hřišti soupeře v podzimním ročníku bylo naprosto zasloužené a poctivě vydřené.

SLAVIA—BRNO 2:1

Branky: Vedení se ujalo Brno gólem Kotáska po přihrávce od Jarůška. Vyrovnal Lubas, jemuž nezištně přene-

chal střeleckou pozici Svoboda. Segmüller dotlačil míč do branky a zajistil Slavii dva body. Slavia zvítězila zásluhou lepší hry ve druhém poločase. Brno vyrovnało na 2:2, ale branka nebyla uznána pro ofsajd, který prý byl dosti problematický.

BOHEMIANS—TRNAVA 0:0

Slabé výkony obou mužstev skončily nakonec remízou. Domáci Bičovský neproměnil penaltu za faul Dobiáše na Jarůškovo. Nadále chyběl kanonýr Panenka, který je zraněn z utkání NSR—Československo.

DUKLA—LOK. KOŠICE 6:0

velandských anglických i kra-janských novin, redakce H.N. v Chicagu — snad zcela spravedlivě — očekává, že bude též pamatováno na "zadání" o známky v našich obou chicagských kra-janských novinách — když už ne z jiného důvodu, tak aspoň za to, že se v H.N. poctivě snažíme informovat kra-janskou i exilní čtenářskou obec o tom, co se u vás v Clevelandu děje. Předem děkujeme za pochopení. — Redakce)

Rovněž New Yorkská odbočka pořádá každoročně, vynikající společenskou událost. — O Silvestru se tam koná elegantní Ples za účasti populárních sportovců. Režii večera mají na starost Miloš Vobořil a Luděk Jánšský.

Potěšte k vancem Josefa. Malečka, čestného předsedu Svazu, který vede poctivý a čestný život a je s ním v exilu 28 let. Byl a zůstal nám příkladem. Tož, hodně zdraví. Pište na adresu: 51-33 Goldsmith St. Elmhurst, New York 11373.

Vřelé pozdravy zasláme čs. sportovci Frantovi Pláničkoví, který nám churaví. Potěšte ho pozdravem na adresu: Na Strži 1197, Pankrác I, Praha 4 (zip code) 140 00. Přejeme rychlé uzdravení a těšíme se, že mezi nás, Franto, zavítáš příští rok na náš již XI. Sjezd Čs. svobodných sportovců v zahraničí, Tis. Ref. Svazu

Branky: Z trestného kopu Pelc chytře přes zeď — 1:0. Rott vystřelil zprava podél branky, u pravé tyče stál Štambacher a dorazil míč do sítě — 2:0. Potom dosáhl hatricku Nehoda, který tak oslavil narození druhého syna. Skóre uzavřel Gajdůšek. Vedoucí celek předvedl perfektní výkon a všechny góly byly ukázkové.

OSTRAVA—ŽILINA 4:0

Branky: Slaný z dálky tvrdě vystřelil, žilinský gólman Murárik slabě vyrazil a pohotový Lorenc dorazil. Rohový kop kopal Lorenc a Sionko se trefil po druhé do prázdné branky. Třetí gól dal Vojáček hlavou a poslední Slaný z penalty. Žilinská obrana se dopustila čtyř hrubek, další zůstaly nepotrestány, a z chyb vytěžila Ostrava téměř maximum.

TEPLICE—

FRÝDEK-MÍSTEK 4:0

Branky: Fišer 2, Kühn a Starch. Teplice si vítězství plně zasloužily, mohly vyhrát i větším rozdílem, protože soupeřova obrana i s brankářem měla častá okénka.

TRENCÍN—SLOVAN 1:1

Branky: Vedoucí gól vsílil trenčínský Sokol. Vyrovnal Masný. Po celý první poločas byli lepší domácí, po přestávce pozvolna přebírali taktovku hry hosté.

INTER—PLZEŇ 3:2

Branky: Rejda na levém křídle, prudce vystřelil, trefil brankáře domácích Kovaříka, tomu míč trochu uklouzl a číhající Hřebík poslal míč za jeho záda. Paliatka unikl, přihrál před branku Bajzovi, ten přenechal na Gogu a bylo vyrovnáno. Petráš chytře obehral obranu hostů, přihrál Novotnému a domácí se ujali vedení. Šüss unikl po křídle, přihrál na hranici trestného kopu Karafiátovi, a ten pěknou střelou vyrovnal na 2:2. O vítězství Interu nakonec rozhodl svou brankou Petráš. Vyrovnání a dramatické utkání mohl ještě vyrovnat Hřebík v úplném závěru, ale zbrkle zahodil.

Tabulka po 14. kole

1. Dukla Praha	33:11	23
2. Slavia Praha	25:14	18
3. Inter Bratislava	26:19	16
3. Trenčín	21:20	16
5. Slov. Bratislava	19:15	15
6. Brno	19:17	15
7. Ostrava	22:18	14
8. Lok. Košice	22:25	14
9. Sparta Praha	17:20	14
10. Plzeň	20:21	13
11. Bohem. Praha	11:14	13
12. Žilina	18:17	12
13. Teplice	23:25	12
14. Trnava	9:20	11
15. Frýdek-Místek	10:21	9
16. VSS Košice	17:35	7

II. liga kopané V ČESKOSLOVENSKU

15. kolo —

Banská Bystrica—Jablonec 3:0

Branky: Albrecht, Majzlík, Šimček.

Kladno—Nitra 3:2

Branky: Mára, Bouška, Poupa — Hodúr, Hudec.

Příbram—Prešov 0:1

Branka: Kufa.

Vitkovice—Třinec 1:0

Branka: Gottnár.

Martin—Bohumín 1:3

Branky: Miškolet — Kramář 3.

Pov. Bystrica—Vlašim 0:2

Branky: Tupec, Dvořák.

Michalovce—Bardejov 1:0

Branka: Kuchárik.

RH Bratislava—Děčín 5:0

Branky: Haris 2, Micheler, Taraba, Ondrejko.

Konečná tabulka podzimu (15. kolo)

1. Prešov	29:9	24
2. Ban. Bystrica	27:8	23
3. Jablonec	30:12	21
4. Třinec	22:11	20
5. Bohumín	22:11	18
6. Kladno	21:18	17
7. Nitra	25:21	16
8. Vlašim	20:15	15
9. Příbram	14:22	13
10. Pov. Bystrica	13:24	13
11. Vitkovice	15:23	12
12. Děčín	13:24	12
13. Martin	19:30	12
14. RH Bratislava	20:14	11
15. Michalovce	12:37	8
16. Bardejov	10:33	5

I. LIGA HOKEJE

V ČESKOSLOVENSKU

18. kolo —

VITKOVICE—SPARTA 5:8

Branky: Kacíř 2, Stránský, Neuvirth, Vůjtek — Vícha 2, Mec 2, Pěnička 2, Hone, Richter. Sparta v deseti minutách čtyřikrát skórovala a nakonec si po zásluze odvezla oba body.

KLADNO—JIHLAVA 3:2

Branky: Pospíšil, Křiváček, Ed. Novák — Augusta, Chalupa. Kladenský zimní stadion byl po roce opět vyprodán. Diváci viděli výborný a dramatický hokej od začátku do konce. Jihlava poprvé od druhého kola prohrála a kladenský střelec Nový poprvé od čtvrtého kola vyšel střelecky naprázdno.

PARDUBICE—PLZEŇ 6:2

Branky: Novák, Nešťák, Pecivál, Kad'ousek, Paleček, Martinec — Bednář, Vrahec. Tradice zůstala neporušena. Plzeň si body z Pardubic neodvezla už patnáctý rok.

LITVÍN—

Č. BUDĚJOVICE 6:4

Branky: Ulrych 2, Hlinka, Hübl, Bubla, Tarant — Lála, Edelman. Hosté odvolali brankáře 43 vteřin před koncem utkání ve snaze vyrovnat skóre, ale jejich prohru zpečetil Tarant přesnou střelou do prázdné branky.

BRNO—SLOVAN 1:2

Branky: Černý — Hejčík, Haas. Brno prohrálo už popáté za sebou. Všechny góly padly ve druhé třetině.

GOTTWALDOV—KOŠICE 3:5

Branky: Krejčí, Veselý, Čech — J. Lukáč 2, V. Lukáč, Smerčiak, Faith. Gottwaldov již tradičně zaplatil za hrubé chyby a zůstává nadále s nulovým kontem. Hosté byli bruslařsky daleko lepší a jejich protiútoky nebezpečnější.

19. kolo —

SPARTA—KLADNO 5:2

Branky: Vícha 2, Richter, Hone, Skaloud — Ed. Novák, Nový. Sparta odvedla letošní výkon na pražském ledě a vy-sloužila si plně uznání zcela vyprodaného hlediště. Kladno prohrávalo už 0:5, ale v poslední minutě zkorigovalo výsledek.

JIHLAVA—BRATISLAVA 4:1

Branky: Jar. Holík, Výborný, Brdička, Havlíček — M. Šťastný. Jihlava byla lepším mužstvem, dobře i střelila, ale Slovan podal nečekaně dobrý výkon a kladl domácím tuhý odpor.

PLZEŇ—GOTTWALDOV 5:1

Branky: Kraft 2, Sýkora, Rosický, Vl. Kočí — Krejčí. Plzeňští měli drtivou převahu a zvítězili zásluhou v zápase, jehož skóre lze označit za lichotivé pro hosty.

KOŠICE—VITKOVICE 2:2

Branky: V. Lukáč, Štěrbač — Holán, Stránský. Hosté si za disciplinovanou hru po zásluze odvezli bod.

LITVÍN—BRNO 4:0

Branky: Hlinka, Tarant, Ulrych, Zikmund. Litvín v tomto utkání promarnil řadu dalších gólových šancí a jeho vítězství bylo naprosto jisté. Hosté inkasovali šestou porážku za sebou.

Č. BUDĚJOVICE—

PARDUBICE 1:2

Branky: Pouzar — J. Novák, Kad'ousek. Domácí tým tentokrát nesehrál právě nejšťastnější zápas. Neproměnil trestné střelení a řadu velkých příležitostí.

Tabulka po 19. kole

1. Jihlava	93:32	34
2. Kladno	92:58	29
3. Sparta Praha	77:61	25
4. Pardubice	76:58	22
5. Plzeň	96:87	21
6. Košice	76:77	18
7. Bratislava	41:49	18
8. Vitkovice	62:71	18
9. Č. Budějovice	59:64	17
10. Brno	63:81	13
11. Litvín	66:85	13
12. Gottwaldov	41:119	0

POK

SUŠENÉ HŘIBKY \$19.50 lb.

Houby	\$7.98 lb.
Vačavky	\$3.49 lb.
Křmín	\$1.25 lb.

Mak melem zdarma.
KRUPKY

MACH Imports

3720 West 26th Str.

PAUL'S BODY SHOP

5234 West Cermak Road
Cicero, Illinois 60650

Volejte 656-1177

Přijďte se na

p. PAVLA SVAČINU

Až půjdete na nákup do obchodního domu Wieboldt's na Hanlem Ave. a Lake Str. na rozhraní severozápadních předměstí Oak Park a River Forest — a v blízkém "skorocvropském" prostředí zatoužíte po pravém českém obědě, nebo večeři —

nezapomeňte navštívit naši známou restauraci

Bohemian CROWN Restaurant

7219 W. Lake Str., River Forest, Ill.

Volné parkoviště vzadu za restaurací. — V pondělí zavřeno.

Tel.: 369-8140

Na Vaši návštěvu se těší:

Josef Krákor, majitel

COLUMBIA FEDERAL SAVINGS

9101-09 West Cermak Road • North Riverside, Ill. 60546

A DIVISION OF
LINCOLN FEDERAL SAVINGS & LOAN ASSOCIATION
OF BERWYN

Vklady pojištěny do \$40,000.00 F.S.L.I.C.

Předměstský telefon 447-7500 Mildred R. Janda, president

Náš sportovní zpravodaj PETR HORÁK hlásí:

KOMUNISTÉ VYSTRKUI RŮŽKY

Italští komunisté si jsou dobře vědomi toho, že jejich moc v zemi vzhledem k volebním výsledkům vzrostla. V minulých dnech vyzvali vládu, aby znemožnila italským tenisovým reprezentantům sehrát finálové utkání populární soutěže o Davisův pohár s Chile. Levičáci a liberálové dávno měří různým metrem. Hráti se Sověty je chválné, navzdory koncentracím na Sibiři. Pinochetova vojenská vláda — to je ovšem něco jiného... Tentokrát se za právo nemíchat politiku do sportu zasadili sami tenisoví reprezentanti Itálie. Prohlásili i se svým kapitánem Pietrangelim, že když jim bude znemožněno bojovat o zisk Davisova poháru v Santiagu de Chile, že už nikdy nebudou reprezentovat svou zemi.

SOVĚTSKÝ "PŘÍKLAD"

Moskva pokládá politiku ve sportu za samozřejmost. Nedávno odmítly týmy basketbalistů CSKA Moskva a čs. satelita, Spartaku Brno, nastoupit v Poháru mistrů evropských zemí. Jejich soupeřem totiž měl být celek Maccabi z Izraele. Jak to vlastně myslí Sověti se svým ujištěním, že nemíní diskriminovat žádnou zemi u příležitosti příští letní olympiády, kterou pořádají?

NOVÝ ZÉLAND USTOUPIL NÁTLAKU

Za malý čas by z naší sportovní rubriky byla pomalu rubrika politická. Byl by to bohužel pouze odraz stavu ve světovém sportu. Tanzanie oznámila, že její běžec, Bayi, se nezúčastní únorových lehkootletických závodů v New Yorku, pokud bude pozván také novozélandský reprezentant, John Walker. Tanzanie se tak Novému Zélandu mstí za jeho styky se sportovci Jihoafrické republiky, jež dokonce vedly k odvolání afrických sportovců z účasti na olympiádě v Montrealu. Nátlaku se ovšem v dnešním světě ustupuje. A tak tedy nyní Nový Zéland zrušil svou nabídku, že uspořádá mezinárodní turnaj o Pohár Federace v tenisu žen. Jihlčkem světa byla účast jihoafrických sportovců...

PELÉ NA ODCHODU

Nejslavnější světový fotbalista, Pelé, se chce rozloučit s aktivním provozováním sportovní činnosti na zájezdu svého klubu, Cosmos New York, po všech kontinentech v září příštího roku. Pelé se má pak vrátit do Brazílie a stát se trenérem brazilského reprezentačního mužstva na mistrovství světa v kopané roku 1978.

DEANOVA TRAGEDIE

Starší generace — a také mnozí mladí — si dobře pamatují na legendárního anglického

ho hráče kopané, Dixie Deana. Dean drží do dneška rekord anglické ligy: v jedné sezóně dal v 39 utkáních 60 branek a celkově skóroval 379krát... Vzpomíná na něho i jiný slavný hráč, Tommy Lawton, ve své knize "Fotbal je můj život". Z Liverpoolu však nyní přichází smutná zpráva. Slavný Dixie Dean přišel o pravou nohu. Musela mu být amputována. Deanovi je 89 let.

SMRT PO SEDMI LETECH

Existuje pověra, že pokud je o někom omylem rozšířeno, že zemřel, bude mít nakonec dlouhý život. Před sedmi lety napsaly omylem některé noviny, že Jiří Háva, přední československý cyklistický reprezentant, zemřel na následky těžkého pádu při tréninku. Všichni jsme pak měli radost, že to nebyla pravda a Háva svou smrt "přežil". Bohužel, 32letý Háva zemřel na následky svého zranění nyní, po sedmi letech. Byl malý postavou, ale velký a poctivý bojovník. Z cyklistického pelotonu ani z trenérského vozu se už tedy neozve jeho typické — "bojuje se dál"... Lehké odpočínutí...

NYNÍ ZNÁ CENU SVOBODY

Pracovník rumunské televize, 47letý Dumitru Udrescu, který pomáhal ve Spojených státech při práci na dokumentárním filmu o gymnastce Comaneciové, zde požádal o politický azyl. Udrescu fídl filmové a dokumentární oddělení rumunské televize. Prohlásil, že teprve nyní chápe, co je to vlastně svoboda, a že bude raději zametat v Americe ulice, než aby se vrátil do Rumunska, kde se mu — mimochodem — zrovna špatně nevedlo.

MUHAMMAD ALI A OKOLNÍ SVĚT

Jak známo, Muhammad Ali alias Cassius Clay, ohlásil odchod z ringu, v němž dosáhl závratné kariéry. Nestalo se to poprvé; ale tentokrát se zdá, že Ali myslí svůj odchod vážněji. Dnes se ovšem nehodláme věnovat Aliho sportovním úspěchům, jež jsou ostatně všeobecně známé. Chceme se zabývat Alim — člověkem; Aliho charakterem a postojem k životu. Někdo vidí v Alim básníka a filozofa, jiný zase výmluvného řečníka a obchodníka. Možná, že jsou pravdivé oba tyto názory. Ali si nepřipadá, jako většina boxerů. Sám říká, že rád mluví. Jezdí na přednášky po Americe i po jiných zemích. Tvrdí o sobě, že dostal nabídku na místo profesora filozofie a krásné literatury z oxfordské univerzity. Ali místo odmítl pro nedostatek času a — jak sám říká — protože univerzita mu nemínila dát plat, jaký by Ali požadoval... Není nic vyjimečného na tom, že Ali rád mluví. Konečně, to dělá ráda i řada jeho soupeřů z boxerského ringu. Ali ovšem zdaleka nehovoří pouze o svém sportu. Velmi rád hovoří například o lidském životě v dnešním světě.

Lidé se zdají být podle Aliho názoru zmateni, poněvadž celý svět vypadá, jako když se staví proti míru, lásce, jednotě, pravdě a bezpečnosti. Máme všechny druhy trápení a těžkostí; podívejte se do novin, říká Ali. A dodává — všechny zprávy jsou špatné zprávy. Vidíme země, jak porušují práva jiných zemí. Státy bojují s jinými státy. Lidé se perou jeden s druhým jako kočky a psi... Tento Aliho pohled je sice černý, nelze mu však upřít jistý realizmus. Ještě víc nás však musí zaujmout skutečnost, že jen málokterý jiný přední světový sportovec vyjadřuje tak vášnivě a naléhavě nutnost zlepšit podmínky pro lidský život, jako Muhammad Ali.

Člověk podle Aliho trpí proto, že jsme přijali způsob života, který je v rozporu s pravdou, realitou, s božími zákony. Nebude míru do té doby, dokud člověk nezharmozuje svůj život s realitou, s pravdou, a s Boží vůlí... Tato Aliho slova nejsou pouhým moralizováním. Ali například nedávno zakoupil nový dům pro americké sportovce, kteří nejsou nejlépe finančně situováni. Muhammad Ali rozdává štědré příspěvky rozličným charitativním organizacím... Je dobré, znát také tu druhou, méně obdivovanou stránku světového šampióna.

MARTINA NAVRÁTILOVÁ OPĚT VE FORMĚ

V Austrálii v Sydney právě skončil tenisový turnaj, na který věnovala mezinárodní firma na výrobu zubní pasty "Colgate" 100 tisíc dolarů. Martina Navrátilová v něm porazila ve finále Betty Stove 7:5, 6:2. Po její rychlé prohře na neworských kurtech ve Forest Hills o ní přestaly sportovní noviny psát. Nyní v Austrálii prohlásila, že o ní ještě svět tenisu uslyší.

"Paní Marino, tuhle přední vlnu mi prosím Vás, předělejte."

"Mileráda, ale proč? Vždyť Vám tolik sluší!"

"Naše sousedka má teď tenký účes a manžel ji začíná zdravít..."

Gu.4-1118

MARINA'S
BEAUTY SALON

Home of the finest
permanent waving

Visit Marina's new
salon - formerly at
26th St & Hamlin.

6234 Cermak Rd., Berwyn, Ill.

Popravit či nepopravit?

Provo, Utah. — Zatím co státní zákonodárny celé Unie se pozvolna vyslovují pro podřízení trestu smrti, v U.S. věznicích se stovky odsouzených na smrt třesou hrůzou při pomýšlení, že jejich rozsudek by nakonec mohl být proveden. Ve vězení v Provo, ve státu Utah, dvojnásobný a nenapravitelný vrah Gary Gilmore naopak tvrdšíně žádá, aby podle zákona byl bezodkladně popraven, a aby mu nebylo nabízeno omilostnění, o které nežádá. Po několikaletém odkladu, po pokusu o sebevraždu i se svou milenkou a po zahájení hladovce, soudce čtvrtého distriktu rozhodl, že vrah měl být popraven zastřelením v pondělí 6. prosince. Matka odsouzence, paní Bessie Gilmoreová, však žádala o odložení poprav, tvrdíc, že její syn se vyslovil proti odvolání svého případu ze sebevražedných pohnutek. Státní Nejvyšší soud její žádost zamítl, avšak U.S. federální Nejvyšší soud ve Washingtoně rozhodl v pátek 3. prosince další odklad poprav. Vyšší soud mezitím musí zkoumat a rozhodnout, zda byl Gilmore "při rozumu", když zamítl odvolat se proti rozsudku k vyšší soudní instanci, a je-li tedy jeho odmítnutí podat odvolání vůbec platné. Soud jej spravedlivě odsoudil k smrti a teď se najednou diví, že odsouzenec se svým trestem souhlasí, že nežádá omilostnění ani další soudní průtahy s odvoláním se k vyššímu soudu, a že chce být zastřelen.

Je to hlavolam. Americké soudy a soudy v jiných demokratických zemích jsou právem na rozpácích před problémem provádění trestu smrti. Moderní psychologie odhaluje stále více složitost motivace lidského jednání a tak vzniká dojem, že popravování zločinců není jediným správným řešením problému zločinnosti. Je jisté poněkud snadným a rychlým řešením. Jistota soudního pravidla — "život za život" — v jasně dokazatelné vraždě — nikoliv tedy v dokázané sebeobraně — může sice ve většině případů kandidáty zločinu od vraždy odradit a tím mnohým zločinům zabránit, ale psychologické průzkumy zločinců dokázaly, že ani perspektiva poprav by je prý neodradila od vraždění. To je sice asi pravda, ale tím spíše je třeba je vzdálit od sporádané lidské společnosti a neopouštět je znovu do ulic. Když se prozkou-

má jejich dědičnost, dětství a mládí v rozbité rodině, špatný vliv okolí, je sice křesťanské považovat tyto zločince za mravní ubožáky, jimž je třeba pomoci, ale všechno nelze svádět jen na chudobu, na rodinu a na prostředí. — Je ovšem i možné, že někteří z nich se mohou nakonec obrátit, polepšit a stát se platnými členy lidské společnosti, ale jejich "léčení" nesmí být na úkor preventivní výchovy mládeže na amer. školách, ani na úkor poctivých občanů a poplatníků daní, kteří se svědomitě žijí a zachovávají zákony. Je přece hospodárnější a rozumnější vydávat více na dobré školy a učitele, na výchovu charakterních a neprodejných policistů než na stavbu věznic a polepšoven. Vychovatelé by měli učit učtě k lidskému životu, americká televize by neměla učit mládež krást, podvádět a zabíjet. To všechno ovšem ale ještě nestačí, když děti vidí špatný příklad v hádavé rodině. Je tedy nutno začnout výchovou rodičů a zároveň zlepšovat mravní výchovu ve školách. Dnes se však, bohužel, pro liberálně chápaný princip "svobody svědomí" nesmí na amerických veřejných školách vyučovat žádným mravním zásadám, aby se dětem "nezatížil" svobodomyšlný názor na život nějakou vírou v Boha-Stvořitele a Soudce! — Snad jednou lépe vychované generace lidí budou pohlížet na popravu zločinců podobně, jako my dnes pohlížíme na středověké upalování kacířů a čarodějnic, ale dokud se budou v USA prodávat volně primitivním střelné zbraně, dokud lidé nebudou dbát aspoň základních požadavků Desatera — at' z důvodu víry či liberálně chápané "lidskosti", dotud asi nebude možno trest smrti úplně zrušit.

Největší výběr záclon,
(draperií) do kuchyně,
pokojů a ložnic;
souhory do ložnic a
koupelen

SKLAD HOTOVÝCH
DEK A POLSTÁRŮ
z dacronu a z importovaného
huzla perli

Máme 41-letou zkušenost.
Vedeme jen zboží kvalitní,
obsahuje u nás najdete odbornou.
Zákazník náš pán.

NAVŠTIVTE NÁS!

ONDRUS & SON

6533 W. Cermak Rd.,
Berwyn, Illinois
Tel.: GU-4-1700

Šimkino na druhé straně ulice
proti obchodu Panecr

PŘI KOUPI A PRODEJI MAJETKU
VAM NEJLEPE POMŮŽE A PORADÍ
MARUŠKA SHELHAUSOVÁ
u FIRMY PAV-HANSON REALTY, INC.
6608 WEST CERMACK ROAD, BERWYN
SPOLEHLIVÁ SLUŽBA A
MNOHOLETÁ ZKUŠENOST
Též služby PŘEKLADATELSKÉ
u soudů, doklady, formuláře
(zejména Americké občanství)
VOLEJTE: 795-7100

P. ALBERTI:

DON BOSKO

JEHO DOBA A DÍLO

(Pokračování z min. čísla.)

Dvoji armádu Dona Boska doplňují salesiánští spolupracovníci, které můžeme nazvat moderním třetím řádem. Není to však ani třetí řád, není to bratrstvo, ani náboženský spolek. Salesiánští spolupracovníci jsou dobrovolníci, kteří pomáhají salesiánům mravně zachránit mládež, ohrožovanou světem, někde i školou a vlastní rodinou.

Don Bosko potřeboval ochotných spolupracovníků od počátku své apoštolské působnosti mezi hochy. Víme již, jak hoch přiváděl k Donu Boskovi hochy jiného, za několik měsíců docházelo za Donem Boskem na katechismus, do večerních kursů a do besídek sta hochů. Už tehdy pomáhali Boskovi Don Caffasso, Don Borel, Don Piero a jiní kněží. Don Bosko potřeboval na mnohé věci i laiků. Kdysi promluvil zbožným laikům turinským do duše takto: "Nechtěli byste mi pomáhat i vy? Nestáčí na všechnu práci. U nás je práce dost pro všechny chuti a pro všechny talenty. Váš Pán Bůh štědrě podělil, máte dost volné chvíle, máte vědomosti, máte všude tolik vlivu, jste obětaví, jste majetní. Zasvěťte tyto dary z vděčnosti k Pánu Bohu do služeb nešťastné mládeže! Služte Bohu v této ubohé mládeži!"

Don Bosko nemluvil do větru. Četní páni ze všech společenských tříd nabízelí Donu Boskovi své služby, přednášeli na večerních kurzech, měli dozor v kapli při službách Božích, připravovali hochy na první svatě přijímání, hledali nezaměstnaným práci, navštěvovali učně v dílnách, cvičili divadla, pořádali hry a sledovali nové a nové hochy, kterým ústavu Boskova bylo potřeba.

Skutky ty byly velmi záslužné. Valdocco bylo tehdy dost daleko za městem, bylo čtvrtí vykráčenou a obávanou, a Boskova mládež, i když měla velmi dobré srdce, byla přece ještě nevyčválaná, špinavá a kolikrát i rozhuřákaná. Pomáhat Donu Boskovi znamenalo obětovat nedělní odpůldne a mnoho a mnoho večerů ve dny všední.

I dámy turinské staly se velmi platnými spolupracovnicemi, a to v práci, která nezářila před světem nijakou slávou. Mnoho hochů, přijatých do péče Boskovy, mělo sice jednu duši, ale též jen košili a kabát. Přišli kolikrát špinaví, zahmyzení, otrhaní, polonazí. Látat vetché košile, dotrhané kalhoty, spravovat punčochy a ponožky, prát hochům prádlo, bylo jistě skutkem velmi záslužným pro turinské dámy, které z lásky k Bohu a k bližnímu toto milosrdenství léta a léta prokazovaly. A byly mezi pilnými spolupracovnicemi Boskovými zase ženy a dámy všech společenských tříd: na př. Madame Gastaldi s dcerou, matka a sestra budoucího arcibiskupa turinského a nepřítel Boskova, Madame Rua, matka nástupce Boskova, markýza Fassati aj.

Don Bosko viděl, jak všude v duchovní správě je třeba pomoci laikům. Tehdy začal s rozmachem prumyslu velký příliv z venkova do měst. Městské farnosti nabývaly čtyřikrát, pětkrát a lahvi kolikrát víc obyvatel, ale kněží zůstával stejný počet jako dříve. Kněžstvo nebylo na novou pastorační dost připraveno, a kdyby i bylo i připraveno, nestačilo na všechno a nechtělo se také všude, kam doba lidí odváděla a k čemu je vábila. Laický kolébák snadněji pronikl i tam, kde by na kleriku divně, ne-li nepřátelsky hleděli.

Don Bosko přemýšlel. Jestliže lidé tohoto světa tak dbají o věci pozemské, čím bedlivěji by měli synové světla se zajímat o duši a o její spásu. Účinným a v těchto dobách nutným prostředkem naší zachrany je, abychom se sjednotili. Lidé světské se sdružují a zaplavují všechno špatným tiskem, sdružují se za účelem, aby rozšířili nekřesťanské zásady po světě, aby pomáhali a převychovali podle svých zásad mládež, a daří se jim vše podivuhodné. A katolíci nehnou prstem, zůstanou nesjednocení, poudou každý svou cestou, a jejich práce bude nicena špatnými lidmi? To ne!

A Don Bosko založil již roku 1850 Zbožnou jednotu, jejíž členové měli pomáhat nejen salesiánskému dílu, nýbrž měli být i všeobecnému prospěchu Církve i vlasti. Don Bosko říkával: "Přijde doba, kdy jméno spolupracovník salesiánský bude znamenat tolik, jako opravdový katolík." — Jméno volného sdružení spolupracovníků Boskových bylo několikrát změněno, od roku 1876 se ustálil název "Cooperatori salesiani — spolupracovníci salesiánští."

Don Rua, který byl svědkem vzniku a vývoje této volné organizace, popisuje ji takto: "Zakládá se zbožnou jednotu salesi-

ánských spolupracovníků, toužil Don Bosko především projevit vděčnost dobrodincům svých podniků a učinit je účastnými všech duchovních dob kongregace sv. Františka Saleského. Potom bylo jeho cílem, aby povzbuzoval své spolupracovníky k vytrvalé podpoře svých podniků, a aby si získal dobrodince nově. Spolupracovníci salesiánští měli podle Dona Boska být současně i spolupracovníky svého faráře a tím i biskupa, a potom oddanými a poslušnými dětmi sv. Otce. Don Bosko nařídil, že rozeným předsedou jeho spolupracovníků má být i v každé farnosti farář, který může jejich služeb použít nejen pro účely salesiánské, nýbrž i pro účely své farnosti. V každé diecézi, kde je jistý počet salesiánských spolupracovníků, bude požádán biskup, aby ustanovil schopného a důvěry biskupovy požívajícího duchovního za ředitele všech předsedů farních. Takto zřízená jednotka se velmi rozšířila nejen v Itálii, nýbrž i ve Francii, v Rakousku, v Polsku a v jiných státech evropských, ano i v jiných světadílech, zvláště v Americe. Myslím, že se nemýlím, tvrdím-li, že při smrti Dona Boska bylo salesiánských spolupracovníků na 80 tisíc." I v naší vlasti je již mnoho a mnoho spolupracovníků salesiánských. Bez nich by nebylo možno ani pomyslit na rozkvět, k jakému salesiáni u nás spějí.

Zevnějším poutem salesiánských spolupracovníků je "Bollettino salesiano — Věstník salesiánský". Tento měsíčník, poslední tiskový podnik Boskův, podává spolupracovníkům zprávy o všem, co důležitého se v salesiánských ústavech děje. Po prvé vyšel r. 1877 po italsku, potom začal vycházet i v jiných řečích: francouzsky, španělsky, německy, anglicky, polsky, slovincky a jinak. Od roku 1930 vycházel i česky. Vycházel jednou měsíčně v Salesiánském ústavě v Mor. Ostravě pod názvem: Věstník čes. salesiánského díla.

Příkladu Dona Boska následovaly pak i jiné řády a kongregace a vydávaly své věstníky, aby se vědělo o jejich práci. Ano i četné farní úřady považují za velkou pomoc své pastorační činnosti, když se jim podařilo založit a udržet farní věstník.

Věstník salesiánský si však zachovával svou přednost v tom, že byl poslán všem spolupracovníkům a dobrodincům zdarma. Měl své čtenáře poučovat o salesiánském díle a měl budit jejich dobročinnost — dobrovolnou.

Činnost salesiánských spolupracovníků je velmi pestrá. Jedni spolupracují modlitbou, jiní almužnou. Někdo může spolupracovat svým vlivem společenským a svou přímluvou, jiný aspoň radostí z díla a uznáním jeho nesmírné důležitosti. Někdo slovem, jiný perem, jak komu Pán Bůh dal. I nemocní, kteří se nemohou bolestí ani pohnout, i dosuzovaní a utrpení, mohou být velmi platnými spolupracovníky sv. Jana Boska, když svá utrpení obětují oddané do vůle Boží za požehnání salesiánského díla.

Nejmodernější třetí řád chtěl Don Bosko přivést do své řeholní rodiny, jako k celku patřící část salesiánské kongregace. Ve stanovách jednala celá kapitola o externích členech společnosti. V Římě však poručili kapitolu škrtnout, teprve v r. 1876 byla i tato kapitola uznána a schválena. Salesiánských spolupracovníků čítá se na čtyři sta tisíc. Jsou požehnáním díla salesiánského, a mnohonásobné požehnání Boží jest jim odplacou již na tomto světě.

Dílo Boskovo nerostlo jen do šířky, nýbrž i do hloubky. Ačkolí do Říma byly posílány stížnosti na plytkost a povrchnost, které prý jsou v ústavě Boskovy doma, vyrostlo z rodiny Boskovy mnoho duší velmi dokonalých a svatých. Svatořečen je již zakladatel díla, sv. Jan Bosko. Projednávají se blahofčení Dona Ruy, prvního nástupce Boskova, Dominika Savia, oblíbeného žáka Boskova, knížete Augustina Czartoryského a kněze Beltramiho, vesměs mladistvých salesiánů. Blahofčena byla Marie Mazzarellová, první představená Deer Panny Marie Pomocnice, a projednává se blahofčení sestry Terezie Valsé Pintellini. Ze spolupracovnic salesiánských čeká blahofčení Dona Dorota de Chopitea, vznešená dáma španělská, vzorná manželka a matka pěti dětí, která uměla spojit život ve světě s nejdokonalším životem křesťanským.

STAVITEL CHRÁMU

Dílo Dona Boska rostlo. Valdocká oratoř se rozšiřovala o křídla nových budov a počet chovanců se množil. Kolem roku 1860 bylo chovanců, bydlících v oratoři, na 400. Kostel sv. Františka Saleského, vystavěný místo kaple-kulny u Pinardu, byl již malý. Při nedělní ranní mši svaté, zvané sedmé, bylo tam k zakončení. Tisnili se tam nejen Boskovi chovanci, nýbrž i lidé ze sousedství. V rozsáhlé čtvrti valdocké, jejíž domy byly tehdy rozházeny po širé pláni, bylo o náboženské potřeby lidu málo postaráno. Na severu byla farnost sv. Donata, na jihů farnost předměstí dorského. Oba farní kostely byly od sebe 3 km vzdáleny a byly malé; vměstnalo se do nich asi 1500 lidí. Pak tam byla kaple v ústavě Cottolengově a kostel sv. Františka Saleského u salesiánů. Čtvrtí valdocká rostla a rostla, obyvatelstva přibývalo, potřeba velkého kostela byla zřejmější a zřejmější.

Don Bosko snil už dávno o stavbě nového kostela, ponoukala jej k stavbě i vděčnost k Marii Panně, která již tolik let osvětlovala Boskovu cestu; podívala jej v jeho práci a pomáhala mu v jeho nových podnicích.

Pokračování

Sedlák z Hostivaře

(Dokončení ze str. 1.)

Byli zvědaví už i za Švehlova života. Chtěli poznat i jeho poměr k náboženství. Švehla mlčky otevřel dveře do druhého pokoje. Na stěně visel veliký kříž s Kristem. "Kdybych Toho neměl, koho bych měl?" — řekl Švehla a ukázal při tom na kříž.

V době předvánoční L.P. 1933, 12. prosince, přišla z Hostivaře smutná zpráva. Ministerský předseda Antonín Švehla zemřel. Umírá mlád — v šedesáti letech. Předčasně! Přepínal své síly. Byl samá práce. Neznal oddechu, a tak i jeho silný selský organismus podlehl. Zemřel nám tehdy velký státník a především člověk.

Staříčský prezident Masaryk za mrazivého dne přijel do Hostivaře na jeho pohřeb. Světová postava naší čes. literatury — Karel Čapek — napsal mnoho krásného o tomto selském rytíři při jeho skonu.

Na Kunětické hoře u Pardubic 10. července 1947 jsme stáli před pomníkem Antonína Švehly. Bylo to po velké manifestaci. Na 50.000 lidí se ten den shromáždilo, aby protestovalo proti útisku selského lidu, který provedlo komunistické vedení ministerstva vnitra dva týdny předtím v Nechanicích. Po té manifestaci jsme šli žalovat k pomníku Antonína Švehly. Vzpomněli jsme, jak on pracoval pro celý národ, aby nikdo hladem trpět nemusel, jak každému svobody přál, krve národa šetřil a všechny jeho zájmy chránil. Švehla miloval růže. Selská děvčata kladla u něho dne jeho oblíbené růže k pomníku na Kunětické hoře. To bylo poslední veřejné uznání našeho lidu pro velkého státníka. Pak přišlo Temno. O Švehlovi se za komunistů nesmělo a dodnes nesmí mluvit. Jeho pomníky musely zmizet právě tak jako pomníky T. G. Masaryka.

Hmota se může rozbit, ale ducha se ani komunistům nepodařilo zničit.

JARA KOHOUT

jako v loni jezdí po Evropě a obveseluje krajany v patnácti městech. Při tom propaguje knihu svých hereckých vzpomínek a humorné hovory, které právě nahrála společnost EDAS na dvou kasetách. Jsou to:

Silvestr

s Járou Kohoutem

a

Povídání pro zasmání

Možno objednat přímo u

Járy Kohouta,

chcete-li o vánocích či o Silvestru rozesmát i toho nejzachmučenějšího přítele

25-40 87th Street

Jackson Heights, N.Y.

New York 11369

Telefon: (212) NE 9-0706

KŘESŤANÉ A CÍRKEV VE SVĚTĚ

Vatikán: Za hlavní námět své promluvy při generální audienci 17. listopadu si sv. Otec zvolil křesťanskou duchovní radost. Doporučil přítomným poutníkům, aby si znovu pročítali apoštolskou exortaci "Radujte se v Pánu" (Gaudete in Domino) z minulého roku, a potom podrobil krátkému rozboru psychologii současného moderního člověka, ve které se právě tato křesťanská radost skoro neprojevuje. Pavel VI. se o ni vyjádřil takto: "Jaký je rozdíl mezi pohanem a křesťanem? Ke křesťanům doléhá hlas Boha, který je povolal k víře v Krista. Proto má být křesťan šťastný, veselý a plný radostí, má z něho vyzařovat plnost života, kterou ostatní nemají, neboť jsou jen poutníky, bloudícími bez cíle životem. Nevědí odkud přišli, kam jdou a neznají svůj cíl. My ale toto vše víme a známe. Bylo nám dáno světlo, které osvětluje nás i smysl našeho bytí. Musíme být proto šťastní, že se nám dostalo tohoto Božího daru a vážít si ho." — Pokud jde o psychologii moderního člověka, Pavel VI. podotkl, že pod maskou předstírané radosti se velmi často skrývá zahořklost, otrávenost, skepse, vzpurnost, závist, nedůvěra, nespokojenost a pomstychtivost. I pokusy přivést svět k novému rozkvětu končí obvykle jen konstatacím jeho nedostatku, nespravedlnosti a nezaviněných utrpení. Člověk tím více vnitřně trpí, čím více roste jeho hmotné bohatství a touha po ještě větší hojnosti. Pavel VI. zdůraznil: "Zdá se, že po celém světě se stále více šíří bída, bolest, zklamání a soužení místo ať už tiché zanikaly v pokojném užívání tolikého bohatství, jež nám zajišťuje pokrok pro všechny lidi. Kristovo slovo neztrácí ani dnes svou aktuálnost; dokáže potěšit a dodat naději. Ta pak opravňuje i naši obhajobu křesťanské radosti. Kristus je utěшитelem světa, neboť on řekl: 'Poďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi starostmi, a já vás občerstvím'." — V závěru řeči pak upozornil, že pro křesťana je možná radost i v utrpení: "I kříž je částí křesťanské radosti. Proč? Protože je symbolem naděje a vzkříšení; je důkazem Boží lásky k nám. Kristus trpěl, aby lidem dokázal, co to znamená někoho milovat pravou Boží láskou. Kříž znamená naději a radost, poněvadž pravá láska se bez obětí neobejde. Nesu-li trpělivě svůj kříž, dokazujeme Bohu a bližnímu i já, že miluji, a tento jediný důkaz lásky — oběti působí uvědoměnému křesťanu pocit štěstí."

Brazílie: Biskupská konference této země vypracovala při svém posledním valném zasedání v Rio de Janeiro prohlášení o některých nedávných případech vládního násilí a útlaču, ale vydala jej teprve

v úterý 16. listopadu po volbách, které se v Brazílii konaly v neděli 14. listopadu. V dokumentu připomínají usmrcení kněze-salesiána Lunkenbeina, únos biskupa mons. Hipolita, zavraždění jezuitu pátera Penida Burniera a jiné méně známé případy. Jméno arcibiskupa Heldera Cármary se např. vůbec nesmí objevit v tisku ani v rozhlasu, a katolický týdeník "O São Paulo" je podroben dvojí předběžné cenzuře. Je to proto, že se brazilští komunisté, pracující v podzemní ilegalitě, už velmi často vydávali za "zbožné věřící katolíky", kteří jen usilují o větší sociální spravedlnost. Církvi v Brazílii tím vzniká dvojí nebezpečí. Stává se policejní a vojenské brazilské vládě podezřelou z "ukrývání" komunistů, a zároveň ji tak komunisté připravují vládními zásahy o "nejodvážnější kněze a biskupy", které už nebudou muset zavírat a odstraňovat oni, až se v Brazílii dostanou k moci — jak doufají.

Jižní Korea: Protestantské a katolické církve v jižní Koreji procházejí těžkou zkouškou. Neustále roste počet zatčených a uvězněných duchovních. Pátrání, kontroly, sledování a omezování všeho druhu se stalo pro kněze a kazatele každodenním chlebem. Tak alespoň tvrdí mons. Daniel Tji Hak Sun, biskup z jihokorejského města Wonju. Jeho prohlášení jsou otištěna v listopadovém čísle věstníku "UNDY", katolického mezinárodního sdružení pro rozhlas a televizi. Mons. Daniel Tji je členem biskupské komise pro hromadné sdělovací prostředky. Byl již ve vězení a dosud nedostal povolení k cestě do zahraničí. "Je jasné — podotýká mezi jiným — že vládní úřady se pokoušejí vydávat křesťanské smýšlení a současné sociální úsilí církve za masku komunismu. Existence církve v Koreji je dnes ohrožena. Musíme si vybrat — pokračuje mons. Daniel Tji: buď se smíříme s tímto stavem věcí a ustoupíme, nebo se rozhodneme překonat tuto krizi v duchu spravedlnosti a lásky k Bohu. Nynější vláda chce, aby se církev vzdala, aby nehlásala potřebu sociální spravedlnosti a svobody; přála by si ji umlčet. Ústředním bodem demokracie je však zachovávání lidských práv. Demokracie není pouze heslo — končí korejský biskup. Demokracie má vést lidi k tomu, aby si uvědomili, jakou cenu má lidský život. A je přirozené, že pro nás křesťany se účta k člověku zakládá na evangeliu, na hodnotě a ceně nesmrtelné duše, a na téměř základě stojí či padá každá spravedlivá demokracie." — Z toho je zřejmé, že po pádu Jižního Vietnamu podnikají komunisté vše možné, aby infiltrovali Jižní Koreu a připravovali ohniska revolty proti Parkovu přísnému režimu. A protože každý

strach má velké oči. — po zkušenostech s americkým ústupem z Vietnamu — pro znalost komunistických metod, jihokorejský diktátor Park se chybně domnívá, že jen jeho podezíravá policie je schopna udržet nezávislost Jižní Koreje. Měl by být moudřejší. Na komunisty sice jiného nic neplatí než přislost, ale zároveň také dozajista dobře ví, že zvláště v zeměpisné poloze jeho země mu nejjistěji pomůže proti komunistické infiltraci spokojený a šťastný jihokorejský lid — jako pomohl spokojení Číňané Čankajškovu na Tajvanu. Jižní Korea potřebuje pozemkovou reformu, jako ji potřeboval Jižní Vietnam. Potřebuje větší sociální spravedlnost a nejen hrstku náporu komunismu. Před nímž chce svůj lid uchránit. Kdyby Američané z Jižní Koreje odešli, bude tam zle. Škoda generála McArthurů.

Španělsko: Od 18. listopadu 1976 po parlamentním schválení zákona o politické reformě, předloženého Suarezovou vládou, Španělsko se stalo liberální a pluralistickou demokracií. Jistě to udivuje ty, kteří obviňovali Španělsko, že se po Frankově smrti nehýbe a nic nedělá. Naopak, rok po úmrtí "Caudilla" parlament — (Cortes) — schválil převážnou většinou — (425 hlasů pro, 59 proti a 13 poslanců se zdrželo hlasování) — svůj vlastní konec a vyhlásil volby. A to vše se neudálo snad v nějaké revoluční atmosféře, nýbrž po jasném a čestném rozvážení. Jde tedy o změnu, která již uzrála, a která je sama o sobě hluboká a nezadržitelná. Je to rovněž dobré znamení do budoucna pro španělský národ, který nastoupil obtížnou cestu budování skutečné a celým životem pronikající demokracie. Všichni, kdo milují demokracii a svobodu si jistě ze srdce přejí, aby se Španělsko nedopusťlo těch chyb, do kterých zabředla jiná, mladší či starší demokratická zřízení, poněvadž nemocné demokracie jsou pro svobodu všech lidí stejnou hrozbou jako diktatury.

Vatikán: 24. listopadu — v promluvě při střední generální audienci, sv. Otec se soustředil na Kristovo královské důstojenství, jež je vlastně klíčem k pochopení evangelia. V úvodu upozornil, že podle německého filosofa Nietzscheho Ježíš byl pouze "malý, bezvýznamný Žid", a spolu s ním, že tento názor sdílí i dnes ještě mnoho lidí, které svět považuje za "moudré a silné". Nato však sv. Otec podotkl: "Zahledí-li se však tyto lidé pozorněji do Kristovy tváře, ztrnou a vrhnou se mu k nohám". V dalším pak prohlásil: "Dnešním lidem tento vznešený titul krále všemohoucího mnoho neříká. Abychom dobře vyčítali jeho biblický i aktuální smysl je třeba pročíst a prostudovat epykliku "Quas primas", kte-

rou Pius XI. r. 1925 zavedl svátek Krista krále. Sv. Otec též zdůraznil, že právě Kristovo královské důstojenství nám pomáhá proniknout i Kristovo Boží synovství v jeho nevýslovné hloubce a kosmické šíři. Nalezeme v něm i důvody, abychom jednak uctívali jeho božství, jednak abychom se přiblížili ke Kristu i jako člověku. V Kristu-králi objevíme i Krista-učitele, pastýře, Spasitele, vtělené Slovo, Božího beránka, kněze, obět' zakladatele a základ církve, jeho nekonečnou dobrotu a lásku k lidem. Výraz "Kristus-král" je pro nás konečně i předobrazem eschatologického Krista v nebesích. — Zvláštní pozdrav věnoval Pavel VI. skupině asi 200 duchovních správců italských svatyní, kteří konali v Římě sjezd na téma: "Panna Maria v lidové zbožnosti". V pozdravu upozornil, že Matka Boží má výsadní místo v tajemství Kristova božství a církve, jakož i v duších věřících.

Rakousko: Ve Vídni a v Linči funguje již deset let "linka důvěry", čili telefonická pastorační a duchovní služba. Pracuje v ní asi 50 dobrovolníků z řad katolíků i protestantů, kteří po celý den a noc odpovídají na nejrůznější lidské problémy. Nejčastěji se na ně

obracíjí ti, kdo mají v úmyslu spáchat sebevraždu. Podobná služba existuje i v Sankt. Pölten a ve Štýrském Hradci. Nyní bude zavedena i v Innsbrucku a Salcburku.

Zaire: Státní komisař pro národní výchovu a předseda revoluční rady, prof. Mbula-moko Nzenge Movoambe přijal 23. listopadu všechny vedoucí představitele církvi, působící v této rozlehlé africké zemi, aby s nimi prodiskutoval metody a způsob vedení škol, které budou opět svěřeny jejich péči. Účastníci se dohodli, že vytvoří komisi, jež vypracuje návrh dohody. Stálý výbor místní biskupské konference již studuje příslušný návrh, předložený katolickou církví. Podle prohlášení mons. Yungu, v nové dohodě bude pamatováno i na vyučování náboženství na těchto státních školách, s nimiž si domorodí učitelé už nevěděli rady. A tak vychytralý a úskočný "generál" Mobutu, který nejprve začal evropským misionářům všechny školy znarodňovat a připravovat nekončnou řadu těžkostí — ačkoliv sám do misijní školy chodil — najednou udělal opět "čelem vzad" a postátněné školy svěříje nenáviděným misionářům v naději, že mu vychovají lepší zairské občany.

VHODNÉ VANOČNÍ DÁRKY:

Křišťálové sklo, mnohé nové vzory. Rovněž výběr barevného skla, líkérových a vinných souborů.

Keramika z Domažlic, z Tupy a Modré.

Mnohé vzácné české knihy, jako Palackého dějiny, Setelík: 110 obrazů, Hradý a rámy a jiné umělecké obrazové publikace, jakož i zábavné knihy, slovníky a učebnice v jedinečném výběru.

České a slovenské rekordy. Seznamy zdarma na požádání.

Obrazy, také originály: Prahu, Bratislavu, Českomoravskou. Dětské výjevy a jiné.

Importované bonboniéry v krásných krabicích.

Na vánoční stromky importované čokoládové ozdoby v pestrém staniolu: Mikulášky, vláčky, šampaňské láhvičky a mnohé jiné. Také krabice sdružených v cenách \$3.00, poštou \$4.50. — Jiné jako autička, hodiny, šišky — mléčná čokoláda (Storz) 79c krabice, pošt. \$2.30.

Salonky polévané čokoládou ve zlatém balení, krabice \$2.59, pošt. \$4.15.

Mariánské oplatky s čokoládovou náplní, plechovka \$2.85, pošt. \$4.40.

Nejlepší švýcarské čokolády značky Tobler stále na skladě. Přijďte a přesvědčte se!

TUZEX

Potravinové balíčky, beze cla nebo dárkové poukázky do Československa — vyřizujeme nejrychlejší cestou spošlehlivě a zaručeně. — Seznam zdarma.

Vánoční blahopřání anglické, české, slovenské, chorvatské a i v jiných řečích.

Kuchyňské potřeby všeho druhu, koření, čaje, kuchařské knihy české i anglické, mák, kmín atd.

Panenko v krojích od \$4.50 do \$59.00, poštovné zvlášť. — Vyžádejte si seznam.

Největší nákupní středisko československého zboží v Americe

*

Zákazníky v Illinois upozorňujeme, aby na každý \$1.00 zaslali o 5c více na státní daň.

F. PANCNER,

Importér a zástupce Tuzexu

6514 W. Germak Rd., Berwyn, Ill. 60402

telefon 484-3459

VOICE OF THE NATION

dr. josef čada:

THE CZECH FAMILY

(Continued from last issue)

Physical robustness made the Czech indifferent to matters of health. His attitude towards the medical profession was one of haughty indifference, if not actual disdain. Yet age and toil at the factory or the rigors of the farm eventually bore down on him. Vigor surrendered to weakness and occasional aches of early manhood became serious troubles of middle or old age. He also had cause to worry over the health of his family. His good health was not always inherited by the offspring. Sickness in the American bred generation due to bad housing, factory work of children in their teens, and various improper indulgences took effect upon the second generation particularly in the prevalence of tuberculosis.

When sickness struck, the Czech, more likely than not, resorted to self-medication. His woman on the farm kept a garden, of herbs and applied them as she had been taught by her mother. She also sought aid and information from almanacs, popularly written medical books, and health columns of periodicals, which offered suggestions on the medicinal use and preparation of plants. Housewives in towns kept on hand a variety of patent medicines, pills, and ointments purchased at department stores or from door to door vendors. Every community harbored women adept at bone setting and massaging. If home treatment failed, the Czech resorted to the local drug store, whose owner made an effort to help him or referred him to the doctor in a rear room of the drug store.

A doctor in the Bohemian neighborhood generally belonged to one of two classes of practitioners. He might be a quack, often posing as a director of a medical institute and making himself known by leaflets broadcasted in the neighborhood. His clients usually were young men infected by venereal disease or women desiring abortion. The second type of doctor was the competent professional trained in the medical schools of Europe or American. Apart from his profession he also took an active part in public, civic, fraternal, and church of the community. He seldom became wealthy, for his fees were reasonable, and ministering to the poor, he sometimes received nothing for his services. A foreign trained physician en-

joyed more of the immigrant's confidence, because it was believed that he possessed better training. The neighborhood physician held office hours at home or in several drug stores of the vicinity. The druggists charged him nothing for office space, for they profited by filling his prescriptions to the patients.

When all medical aid available in the neighborhood failed, the Czech reluctantly resorted to the hospital. He dreaded the institutions, believing it to be a place where one went to die. He likewise hesitated in applying for clinical treatment, since he had a suspicion of public health authorities and considered the clinic an experimental laboratory, using patients as guinea pigs. In the Cook County Infirmary, Illinois only fifty-three admissions out of a total of 5651 during 1893 were Bohemian. While incapacitated the Czech was sometimes able to draw compensations from his lodges and societies. Not all fraternal unions, however, paid these and a prolonged siege of poor health reduced his savings, forcing him to accept none or the most meager kind of medical attention.

Czech women in the period of pregnancy or during the delivery itself generally accepted to whatever counsel or care they could get from the local midwife. Yet the incidence of death at childbirth among them was lower than that prevailing among American mothers, who obviously had better care. Maternity was looked upon as the natural state of sex, and pregnant women themselves showed little concern over their condition. Several days before she was to bear her child, the woman engaged in feverish activity. "As children", said a contemporary, "We always knew when a new brother or sister would arrive. Mother scurried about the house, cleaning, baking, and washing. She stored quantities of bread and mounds of yellow noodles in the pantry. Then one day a grave looking lady appeared at the door. She sent us to the neighbors. After some time we returned, the house was warm and thick with the steam of boiling water on the stove. On the bed, tightly wrapped like a papoose, was our pink faced new playmate."

A midwife was preferred to a doctor, because she charged a few dollars for her services

and saved the mother from what was believed to be the embarrassing experience of being attended by a male doctor. During the two or at most three day confinement, the midwife functioned as a housekeeper and cook. Generally speaking, she was competent, skillful, and honest. She got her training in a school conducted by a neighborhood physician, who taught elementary obstetrics for a fee of ten or twenty dollars. Country women were less fortunate than their city cousins. Most often the husbands or neighbor women attended them at childbirth sometimes with unhappy results.

The type of ailment from which the Czech suffered most frequently is learned by reading the reports of the United States Census Bureau. The latter show that the chief cause of death among Bohemian aliens in 1900 ranked in frequency as follows: pulmonary, digestive, cardiac, kidney, and alcoholic poisoning. Estimated on the basis of population of 100,000, the aforementioned diseases caused respectively the death of 107.7, 79.7, 66.4, 39.3, and 3.9 Czech annually. Since the mortality rate in the United States for 1900 was 17.2 per thousand, these figures therefore, mean that out of every one thousand deaths which occurred in the Bohemian community, 62.6 were due to tuberculosis, 46.3 to digestive difficulties, 38.2 to heart failure, 22.8 to kidney disorder, and 2.2 to alcoholism. As compared with native born and with other minority groups, particularly the German, Italian, and Irish, the Czechs ranked next to the lowest in consumptive, digestive, and kidney ailments, third from the lowest in alcoholism, and lowest in heart trouble. The incidence of suicide among Czechs, given by the reports of fraternal unions was considerable. Ten suicides out of 374 deaths were reported from September 1, 1896 to June 1, 1899. In Chicago during May and June of 1898 seven Bohemians took their lives due to poverty, alcoholism, or despondency.

Regarding education of children the Czech family experienced several difficulties. One was the lack of behavioral standards and precedents of conduct which prevail in long established social groups in homogeneous communities. The area inhabited by the Bohemian family contained a pluralistic culture of not the best but often of the less desirable characteristics of remnants of its former Celtic, Slavic, German and Hebrew citizens. It harbored a culture devoid of constructive values, and was physically violent, intellectual-

ly and emotionally vulgar, and spiritually indifferent. It offered little that could be copied with profit or edification. Proper conduct, morals, and ideals of children in such an environment depended, therefore, on the strength of family influence; namely on the example of the parents and their control of the child.

Though the Czech family might be able to shape the morals and conduct of its younger members, it floundered on the process of preparing them for the educational challenge of their environment. The educational problems faced by all Czech children were considerable. Their foreign home could not give them the needed apperceptive background for a facile comprehension of their school work. For many school attendance became a highly disliked chore a situation of frustration and failure. The child found freedom from this intellectual tyranny only when it reached the legal age of gainful occupation.

The problem of cultural duality due to differences in the social orientation of the parent and the child, though a factor in the Czech-American family, did not usually cause the violent ideological conflict which it reputedly raised in other immigrant families. The Czech-American communities were fortunate in establishing a cultural situation in which the American and Czech ways of life produced an understanding acceptable to the first and second generations alike. The immigrant Czech took pride in his old world background and like his Western European counterpart was articulate enough to inspire his children with respect for ethnic antecedents. Parish, congregational, and free-thought activities served to join mother and daughter and father and son in a pattern of common interests or cooperative ventures, and to a large measure helped to make the pleasures and responsibilities of the two generations more or less identical.

There were, to be sure, cases where cultural duality created difficulties. Not all parents knew how to explain reasons for at least a partial compliance of the child with the dualistic way of life existing in the community. Such children were left to their own resources in acquiring ethical, moral, and ideological values. In such cases the danger was that children would acquire standards which placed personal indulgence and cheap pleasure above everything else. Children so indoctrinated grew up into oafs as adolescents and adults. They sat out days on

the street curb stone and spent nights drinking beer with their companions.

However anxious Czech parents might be in guiding their children towards socially accepted norms of behavior, they were, nonetheless, too often remiss in providing their offspring with an adequate formal education. The causes for this negligence were several. One was the desire that the son and daughter acquire some manual skill by which they might earn a living. Most parents trusted in the old Czech proverb that "craft has a gold bottom". In the new world the child's occupational proficiency became a stepping stone to prosperity. Industry needed men who could build machines or straighten out a baffling problem of production. Industrial or occupational competence was the father's personal and inalienable treasure, and he hoped to make it so for his children. For that reason he was apt to end the children's education in the later elementary grades to give them a start in the shop or trade school.

Another reason why the Czech child before 1910 obtained a meager amount of education grew out of the fact that it could become a wage-earning member of the family often at attaining the twelfth and thirteenth year. Sometimes the gainful occupation of the children was a necessity; in other cases it became a matter of the parent's greed. Considerable irregularity marked school attendance in the Bohemian community during the 1890's and 1900's. The blunt statement of a Nebraska boy that "the teacher we had did not care if we came or not, so we stayed at home and worked" was typical of many rural and urban areas. An educator studying girls of the Chicago stock yard district, found that when the wages of the father fell below two dollars a day "there was less hope for the extension of the girl's schooling beyond the compulsory age limit". With seasonal lay-offs or sickness of the father an average daily income was more the exception than the rule in many households.

Yet even when the family was well provided for, the temptation to exploit the children to work seemed irresistible. In such cases the parents would excuse themselves by saying that they had less education than the children upon their arrival to America and that financial security was not dependent on formal education. "I have seen many promising Czech pupils taken out of school", wrote Joseph Cermak, a distinguished Czech-American educator.

(Continued in next issue)

YVES CONGAR SUGGESTS 'MORATORIUM' ON DISPUTE BETWEEN VATICAN, LEFEBVRE

PARIS — A distinguished French Dominican theologian has called for a "moratorium" in the dispute between the Vatican and "traditionalist" Archbishop Marcel Lefebvre, C.S.Sp.

Fr. Yves Congar, O.P., a member of the Vatican-based International Theological Commission, also suggested, as a step toward "reconciliation," that celebration of the Mass according to the 16th-century Tridentine form be authorized. The theologian made the suggestion in a recently published book, *The Crisis in the Church and Archbishop Lefebvre*.

Urging supporters of liturgical reform in the Catholic Church to be less "aggressive," and to promote a spirit of reconciliation, Fr. Congar said the current impasse between Rome and "traditionalists" called for "very long patience".

"To me," said the Dominican priest, "Archbishop Lefebvre and his supporters are brothers. We are in disagreement and I think they are in error. But I respect their intentions and their desire of fidelity" to the Church.

Archbishop Lefebvre, 70,

former Archbishop of Dakar, Senegal, former Bishop of Tulle, France, and onetime superior general of the Holy Ghost Fathers, who is under suspension, has refused to accept the New Ordo of the Mass and other post-Vatican II reforms, and has challenged the authority of Pope Paul.

Key symbol of the dispute is the so-called Tridentine form of the Mass which later came to be known as the Mass of St. Pius V, after the Pope who authorized the new ritual.

This form of the Sacrifice of the Mass has been supplanted — for public celebration — by the New Order of the Mass promulgated by Pope Paul in 1969. By way of exception, bishops may permit older and handicapped priests to use the Tridentine order of the Mass in private celebration of the Eucharist.

The New Order of the Mass may be celebrated in Latin as well as in vernacular languages.

Fr. Congar, in his book, offers a point-by-point rebuttal of Archbishop Lefebvre's charges that the New Order of the Mass is "Protestant"

and an expression of "a new religion."

He suggests, however, that it might be helpful — for reasons of harmony and reconciliation — if the Vatican were to allow public celebration of the Mass of St. Pius V as well as that of the New Order.

French Bishop's Conference to discuss Lefebvre Revolt

With the shock waves from the Lefebvre affair continuing to fuel impassioned debate within the Catholic Church, religious observers here say the forthcoming plenary assembly of the French Episcopate may be one of the most difficult and delicate in many years.

After the recent meeting in Rome between Pope Paul VI and Archbishop Lefebvre, the ice was broken between the two Church figures — but the atmosphere has since become heavier again.

The most recent sign of the deteriorated climate was the request from the Vatican that the funds supporting the Econe seminary be restored to the central Church authority in Rome.

When the French Bishops meet at Lourdes some of the more radical supporters of Archbishop Lefebvre, led by author Michael de Saint-Pier-

re, intend to be on hand to distribute a tract deploring the "excesses" committed by the post-Vatican II Church.

A public opinion poll in French showed that 28 percent of the practicing Catholics in the country were sympathetic to the cause of the rebellious prelate. Past opinion polls had indicated no more than 5 to 10 percent support for the traditionalist current.

In fact, both Right and Left wings of the French Roman Catholic population are reported to be dissatisfied.

The leader of the largest traditionalist Catholic movement in France, Pierre Debray, a layman, has urged Archbishop Lefebvre to bow to papal authority to safeguard the unity of the Church and "save the cause he defends."

However, this stance has not prevented serious tensions arising between the various traditionalist groups and the Catholic episcopate in France, which has categorically condemned the attitude of the rebel Archbishop.

"Nothing is more distressing than the episcopal literature of the past months," Debray told a meeting in Paris in nearly October. In particular, he attacked Bishop Roger Etchegaray, the president of the French Episcopal Conference.

"I accuse Msgr. Etchegaray of libel when he claims that

the traditionalists are afraid of the Holy Spirit," Debray said, then added that upon his death his children would have permission to publish confidential letters illustrating "the cowardice of the French episcopate."

The main report to the Lourdes assembly, prepared by Coadjutor Archbishop Andre Collini of Toulouse, deals with "the reception and announcement of the message of God." In a letter to priests of his diocese, he said that the post-Vatican Council period has begun and "there is a long road ahead."

"Perhaps we have to revise our methods. More certainly, we must mobilize ourselves," Archbishop Collini declared.

Referring to the Lefebvre affair, he remarked, "We cannot refuse to listen to these criticisms and to recognize loyally that some are well-founded."

But he stressed that there was no question of yielding to "a panic which would break the missionary impulse of the Council decisions."

What is at stake, he went on, is not a choice between "evangelical freedom and authority" or between love and conflict.

"In the sphere of our relations within the Church, one must restore charity to its dimension of human tenderness," he said.

CZECH BAZAR AT BISON, OKLA.

This autumn witnessed a succession of celebrations in the scattered communities where our Czech people had settled in the early days of openings of Oklahoma and Indian Territories, now combined since 1907 under the State of Oklahoma. The Openings were successive "Runs" from 1889, 1892 and 1893 (Cherokee Strip) and the final Lottery Drawing Aug. 2, 1901, as the "Runs" were too dangerous.

The Eleventh Czech Festival Oct. 2, at Yukon, Oklahoma, sponsored by Oklahoma Czechs Inc., attended by 30,000, as estimated by Oklahoma City Journal along with the Czech Queen Pageant was under balmy skies that witnessed an hour and half colorful parade of organizations, societies, schools, academics, scouts interspersed with military groups to the tune of a number of bands, even out of state.

Then the Prague Pilgrimage to the National Shrine of the Infant of Prague at St. Wenceslaus Church at Prague, Okla. on the third Sunday of October was a religious celebration, sponsored by the Fourth Degree of the Knights of Columbus and the National Council of Catholic Women, presided over by Most Rev. John R. Quinn, Archbishop of Oklahoma City, attended by

many from various parts of the state.

The recent Thanksgiving Bazaar was held at St. Joseph Church, Bison, Okla., celebrated in the "Strip". It was here on Sept. 16, 1893 that the Last Historic "Run" took place in the opening of the Cherokee Strip Indian Lands. The rush was so great that the dust kicked up by the on rushing settlers could be seen 90 miles away — it was Oklahoma's first Dust Storm, that later in the "30ies" plagued this and the southwestern states.

After mass the Thanksgiving dinner was served in the parish hall and it was with turkey, cranberries, sweet potatoes plus a choice of vegetables according to your choice — not excluding sauerkraut and dumplings with a long range of various pies and kolache, these Czech mothers and their daughters put forth their cuisine art at best. It was enjoyed by visitors from many places, Enid, Hennessey, Goltry, Medford, Okarche, Kingfisher, Oklahoma City, Yukon and Union City. The regular bazaar entertainment and booths were well patronized. One of interest was the needle work counter by native artists.

Early Czech settlers attended church in nearby Hennessey, later in 1904 Father Joseph Sinkmayer here cared for them, until he left to do pioneer work on Long Island, N.Y. at the great American port here antedating the work

of the Nat. Catholic Welfare Council of 1917-18, particularly among the Slav immigrants on Ellis Island by over a decade of years. He was succeeded by Father John Hall of Hennessey and Father Joseph Luzar of Yukon, Okla. attended to the Czechs in the vicinity of Bison and Hennessey.

It was at the suggestion of Father Luzar that a meeting of Czechs was held at the Bison Mercantile Co., owned by Messrs. Alois Trojan and Frank Havlik in May 1908, over \$1,200 was subscribed and more pledges were forthcoming. Three acres of land were bought from Marie Trojan on the southern edge of town and work was begun in building a church of 70 by 38 feet, this was completed so that Bishop Theophile Meerschaert dedicated it in honor of St. Joseph Oct. 14, 1909, Fathers Luzar and Hall assisted. Local Council of Catholic Workman #67 and that of Yukon attended in a body with visitors from Goltry, Kremlin, Hennessey, Enid and Union City.

As enthusiasm ran high, a two story brick school was built in 1910 and opened in early 1911, the Sisters of Divine Providence of San Antonio, teaching until 1934 when Sisters of the Precious Blood took over.

Father H. Schaubroeck was appointed resident pastor January 1912. That same year on March 25, feast of the Annunciation Bishop Meerschaert confirmed a class of 86 at St.

Joseph Church, Bison, and a class of 56 received First Communion.

In March 1920 the church building was enlarged at a cost of \$2,500 and a new rectory was built for \$3,000, all work was donated.

After twenty years Father H. Schaubroeck succeeded in 1932 by Father H. B. Mandelartz then by Fr. Herman Feyen 1941 and Fr. John O'Brien 1950.

A Diocesan Shrine of Our Lady Fatima was built during Fr. O'Brien's pastorate and dedicated by Bishop Eugene J. McGuinness Dec. 8, 1952. All the stone and work were done by parishioners.

A new brick church was built at a cost of \$85,000. The interior is decorated with a large size crucifix suspended over the altar with side altars of St. Joseph and Bl. Virgin Mary and at the entrance the Infant of Prague.

It may be interesting that Bison numbering some 70 inhabitants not counting those on the farms boasts of three of its members as superiors of religious bodies, Rt. Rev. Thomas Havlik, Abbot of St. Procopius Abbey, Lisle, Illinois is

the son of an early founding family of the parish, Mr. Frank Havlik, all his four brothers attended St. Procopius College from 1925, one Dr. Alois Havlik at Tama, Iowa, Ernest and Norbert with the dec. Fr. Bernard (dioc. priest of Okla.) his sisters, Sr. Ernestine, benedictine at St. Scholastica Convent, Atchison, Kans. and Georgiana at home, both attended at Lisle.

Mother Cecilia Pribil, daughter of Joseph J. Pribil family, superior of Franciscan sisters, Maryville, Mo., her sister Sr. Doris is with Divine Providence, San Antonio, Texas. Then Mother Phyllis Houska, daughter of John Houska family, superior of the Precious Blood Sisters, Wichita, Kans.

Other vocations are: Fr. Adolph Pribil, pastor of St. Wenceslaus church, Dickinson, N.D., killed in an airplane accident, son of Frank F. Pribil family, and Fr. Clement Pribil, pastor of Sacred Heart church, Oklahoma City, son of Joseph Pribil family. The first student at St. Procopius College, Lisle, Ill. was Louis Vaverka, 1915 later in the U.S. Postal service at Tulsa, Okla.

Václav Michalička

**Czech Mass Every Sunday at St. Procopius
in Chicago at 10:30 a.m.
with Hymns and Sermon in Czech**

THE CZECH CATHOLIC MODERNA in its HISTORICAL ROLE and PERSPECTIVE

Dr. Ludvík Nemeš:

You Artists, give to your new work your own blood, your own brain, your very self = you your brain, your blood will live and breed in it and this will live in them. We wish truth in art, not a reflection of the external, but that honest, internal truth, the norm of which is her very own — the individual.

"The Literary Moderna in her pure endeavors for the new and better world met with a political moderna. Both sprang from the same conditions. The generation now grown to maturity is in a sad condition. Sympathetic to activity and life, she is sworn blindly to the party flag, which seems to be the beginning of a new epoch in the nation's history. This association bore sour fruit. No spiritual meals, only phrases were offered — and yet in parliament circles and in leading journals was the cry for a cultural standard for our people, our culture, the needs of the times, competition with enlightened nations; youth was used as blind figures for political education in a boulangist checkerboard and social life sustained patriotic enthusiasm while drinking beer. Dissatisfied with outworn phrases, surprised by the cautious policies of some cliques, fed up with cheap patriotism and nationalism, we awakened. In disbelief we looked at our fathers — and we were sad. With a sound of trumpets they began — today we see them as powerless representatives parliament of the journal, directed by interest of its owners and of others to dictate in literary, political and social affairs. We see people, who instead of light, were saturated by the propaganda through their productions. People, who became but an empty headed voting mass, to preserve a good atmosphere are praised for healthy political sense and high intelligence. Our fathers took over the heritage of the old party, the Old Czechs. We gladly recognize that these stimulated the culture. The Young Czechs buried the talents of their fathers, or abused them. Their activity is felt in the cultural history and recognized withal as years of paucity.

"We woke up and took care of ourselves. We worked several years; today we come in an organized front. Politics? We cannot understand that

these should become a science, exhibiting Macchiavellianism, the betraying, selling, the nonsense, the making believe, or that on the podium on which the applause, popularity, flowers, kisses of girls and enthusiasm of a nation is being earned.

"Politics is difficult and hard work, and only the work, the quiet work. Politics is not to be elected a deputy. One does not work in politics till one receives the mandate. Politics are not exercised until in the Parliament.

"As we wish individualism in the literature, so we beg it in politics. Politics should be engaged in by individuals totally matured. The measure of their individuality should be in direct proportion to their self-sacrifice, in a sense nothing for themselves, all for the cause.

"We like in politics first of all the people in the full meaning of the word. From this all follows, that we understand the national question, so galvanized and kept by the governments, which formulated it or appealed to it in every war, every blood tax, as in the middle ages in similar cases a religious sentiment was abused, in quite a different way but more positively. We have no fear for our language. Nationally, we are so far advanced, that no power in the world can take it from us. Its preservation alone is not our purpose, but we look to higher ends. We deplore, therefore, all brutality, which under the national disguise are done on the German side as we would deplore them if done on our side. We deplore also political parties who in the interest of government, cultivate the national question and killing thereby the best interests of the nation. We will search for understanding with our German countrymen: but not at the green tables, not in diplomatic connection in parliaments — but rather understanding in the fields of humanity and — the stomach. We are prepared, that the old parties will, through this matter arouse against us the masses — we will survive this attack. The idea, of which honesty is the basis, will not be destroyed, will not be stopped or silenced.

"In the social question we also wish to be first of all the people. Are we counting the

working men? Even in the case when they proclaim that they are international? Yes. The nationality is not reserved to the Young Czechs or the Old Czechs, the parties are vanishing, the nation remains. Today's delegation of Young Czech becomes a representative of the Czech bourgeoisie and, in part, of the farmers. She reveals this without hesitation. The proposal for the general right to vote was the course which was supposed to bring a government into being... or surprise, it is a neglected child which even the father does not claim.

"The Bourgeoisie of the whole of Europe is alike. Emancipated by the French Revolution, she soon forgot the sorrowful fate of the oppressed, and in loyalty to the feudalists and to the farmers who went through a similar school, is antagonistic to the hard working hands of the white slaves. We wish a general voting right — not that we believe that this will change their position, but that, through their vital force, the parliamentarism of today will be rendered ad absurdum, the hope surrendered long ago by the delegation of Young Czechs. Forgetting, despite proudly calling her-self the people's party, the mission to accommodate to the spirit of the times, to the atmosphere and its circumstances, rather than to criticize and spread propaganda.

"We request activity in politics that prosperity and contentment in society be known in all corners and circles — we ask the protection of all who work, the needy, and the suffering, no longer to be oppressed by those who hold world power. We request, in consequence, a full cultural and social life for the women.

"Everywhere, and consequently in the political arena, we set ourselves against the use of party for either military or ecclesiastical ends. The Parties in such old meaning are for us an oppressive and nivellizing tool as a government. We value the individual person more than an abstract total. The party should be effective for social progress, not an obstacle: to educate the people is to place the individual person in the full and vital light of selfconsciousness, and to dispel the lassitude of a senseless, indifferent clinging, to destroy so that convenient cowardice, the irresponsibility, the chaotic thinking that makes a stand without support of principles, to shed that philosophy that holds ideals, spirit and idea to be of no value, but the sluggish body with vote in hand alone can count!" (24)

One sees on the surface that the textual content of the manifesto of the proponents of Czech Moderna, the meaning, the role and mission of the movement aims to free, to untie oneself from the immediate past, to annihilate the

Young Czech influence, to achieve an independence of stand, and to establish one's ability to introduce new thought, give new direction and new meaning to old concepts. Accommodation of any kind was excluded, and the people's acceptance of the new thing believed to be based on the strength thereof rather than on the patterns of time, as we see below:

With more odds against them, the Catholic priests and authors had a much more difficult time in contrast with the ardent proponents of Czech Literary Moderna. One may say that in the transition between the XIXth and XXth centuries, the only asset of the Catholic Church were the young chaplains in Catholic parishes, almost all of whom sprang from rural people. Though these constituted a conscience that gave the alarm to national and social interests of the people, they awakened the displeasure of hierarchical superiors. These young clergymen found the means toward greater understanding, a trend whose mission would renew

the art, literature and life in the Christian spirit; it would be known as *Katolická moderna*, Catholic Moderna, the name suggesting but superficially a link with theological modernism (25) and yet not exclusive of it.

(Continued in next issue)

You may depend upon your doctor's orders being carried out when we compound your prescription. Our double-check system guarantees accuracy.

THE
REXALL
DRUG STORE
RIEDL'S
PRESCRIPTION
PHARMACY

3156 W. 26th, Chicago,
(JUST EAST OF KEDZIE)
Bldg 7-7550

ABDOMINAL SUPPORTS
For aches and pains try our
RRR Rheumatic Relief •
ELASTIC STOCKINGS •

We have in stock the well known medicinal products of
VAVRA'S PHARMACY
Jedokaz — Vsehoghu!

Makes a good Christmas gift!

**Vánoční písně
NAŠE KOLEDY**

(19 CZECH CHRISTMAS CAROLS)
Edited & Arranged by Sr. Anita Smisek, O.P.
JUST PRINTED (Nov. '76)

eg.	
• Narodil se Kristus Pán	+ Organ/piano accompaniment \$3.95
• Nešmí vám noviny	+ 2-part vocal edition (Nov. '75) \$1.25
• Slyšte, slyšte pastuškové	English translation included
• Veselé vánoční hody	
• Tichá noc	
• Půjdeme spolu do Betléma	

Accompaniment edition contains historical background information about the "koledy" & Christmas illustrations with each carol. All verses are below the notes.

Send postpaid orders to:
S. ANITA SMISEK, O.P., Rte. 2, BOX 112K
LONSDALE, MN. 55046

Our 94th Year

**A FRIENDLY SAVINGS INSTITUTION
SERVING A GREAT COMMUNITY**

Saving Is Convenient Here!

Every feature of our association is designed with safety, increased earnings and convenience for you in mind. For your convenience: a Save-by-Mail plan, easy-to-serve-you office facilities, fast service, free parking. Come in.

Member of Federal Home Loan Bank System

**INSURED SAVINGS
UP TO \$40,000.00**

by Federal Savings and Loan Insurance Corporation

SATISFYING FRIENDLY SERVICE

SECOND FEDERAL SAVINGS

Corner 26th and Pulaski
CHICAGO, ILLINOIS 60623
277-8500

Noworul Memorial Chapels

2658 S. Central Park Ave.

Telefon: 762-2233